№ 9. Warszawa, dnia 31 marca 1926 r. Rok VIII.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną 85 groszy, poleconą 1 zł. 15 groszy, Prenumerata kwartalna 5 złotych. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m. szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03, tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ:

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał II-gi r. b., która wynosi z przesyłką pocztową 5 zł.

Organizacja władz.

126.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

W Okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie z dniem 15-go lutego r. b. przemieniono samoistne urzędy celne w Szumsku i Łanowcach na ekspozytury macierzystego urzędu celnego w Zdołbunowie.

Warszawa, dnia 16 marca 1926 r.

(—) *Dzierzgowski.*

Dyrektor Departamentu Ceł.

127.

KOMUNIKAT MINISTERSTWA SKARBU.

Z powodu przeniesienia z dn. 1 stycznia 1926 siedziby władz powiatowych z Duniłowicz do Postaw i zmiany nazwy powiatu z Duniłowiczowskiego na Postawski, zarządzono przeniesienie Kasy Skarbowej i Urzędu Skarbowego Podatków i Opłat Skarbowych z Duniłowicz do Postaw.

za Ministra Skarbu:

(—) E. Jasieński.

w z. Dyrektora Departamentu.

Podatki bezpośrednie.

128.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 marca 1926 r.

dotyczące wymiaru i poboru opłat za przeprowadzenie zmian w operacie katastralnym na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego.

Na zasadzie § 38 i 55 ustawy z dnia 8 lutego 1867 r. dotyczącej podziału i poboru podatku gruntowego w sześciu wschodnich prowincjach Państwa i zażaleń przeciw nadmiernemu obciążeniu podatkiem gruntowym (Zb. ust. pr. str. 185), § 18 i 23 ustawy z dnia 21 maja 1861 r. o wprowadzeniu powszechnego podatku budynkowego (Zb. ust. pr. str. 317), § 14, ustęp 2 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r. dotyczącej zniesienia bezpośrednich podatków państwowych (Zbiór ustaw pruskich str. 119), oraz § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 1925 r. w sprawie zmiany kompetencji Ministra Robót Publicznych i Ministra Skarbu odnośnie spraw katastralnych w województwie poznańskiem i pomorskiem (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 691), zarządza się, co następuje:

§ 1. Tytułem częściowego zwrotu kosztów, spowodowanych przeprowadzeniem w operatach katastralnych zmian w posiadaniu, opłacają nowonabywcy gruntów i budynków położonych na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego należytości wyszczególnione w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Należytość tę oblicza się odrębnie od gruntów i odrębnie od budynków.

Pobór tej należytości na rzecz Skarbu Państwa następuje równocześnie z poborem podatku gruntowego i budynkowego na podstawie wymiaru dokonanego przez administrację katastralną.

§ 2. Za przepisanie w operacie katastralnym gruntu lub budynku przypada do uiszczenia należytość, której wysokość zależną jest przy gruntach od wysokości czystego dochodu katastralnego, a przy budynkach od wysokości wartości użytkowej, a mianowicie:

a) przy gruntach o czystym dochodzie katastralnym mniejszym niż

		20	talarów	zł.	0,50
ponad	20 do	40	„	„	1,00
„	40 „	60	„	„	1,50
„	60 „	80	„	„	2,00
ponad	80 „	100	talarów	zł.	2,50
„	100 „	200	„	„	5,00
„	200 „	300	„	„	7,50
„	300 „	400	„	„	10,00
„	400 „	500	„	„	12,50
większym niż		500	„	„	15,00

b) przy budynkach o wartości użytkowej mniejszej niż

	150	mk. złotych	zł.	0,50
ponad 150 do	400	„	„	1,00
„ 400 „	800	„	„	1,50
„ 800 „	1200	„	„	2,00
większej niż	1200	„	„	5,00

Należytość wymierza się od każdego poszczególnego aktu, na mocy którego własność nieruchomości przechodzi od jednego właściciela do drugiego, przyjmując przytem sumę czystego dochodu wszystkich gruntów, względnie sumę wartości użytkowych wszystkich budynków, które mają być przepisane każdemu poszczególnemu nabywcy, o ile się je wpisuje na tej samej karcie księgi wieczystej.

Jeżeli zajdzie wypadek przepisania w operacie katastralnym nieruchomości na kilku nowonabywców, a nieruchomości każdemu poszczególnemu nabywcy przypadające mają otrzymać nową kartę w księdze wieczystej, wówczas należytość opłaca każdy nowonabywca zosobna.

Jeżeli pewna nieruchomość zostanie w operacie katastralnym przepisana na nowonabywców w niewydzielonych częściach, natenczas rozdziela się wymierzoną należytość na wszystkich nowonabywców w stosunku odpowiadającym wysokości udziałów.

Przy fizycznym podziale nieruchomości pomiędzy współposiadaczy, opłacają należytość wszyscy nowi właściciele, jeżeli nawet nie zachodzi w rzeczywistości zmiana w posiadaniu. O ile wydziela się tylko część dla jednego współposiadacza, natenczas opłaca on tę należytość tylko z wydzielonej sobie części.

§ 3. Nie wymierza się należytości za przepisanie nieruchomości w operacie katastralnym w wypadkach, gdy:

a) nie wykazują one czystego dochodu katastralnego lub wartości użytkowej;

b) wolne są od podatku gruntowego lub budynkowego;

c) przechodzą na własność Skarbu Państwa;

d) zachodzi sprostowanie usterek, powstałych przez błędny wpis nazwiska właściciela, parcel, powierzchni, czystego dochodu i t. p., o ile równocześnie nie zachodzi zmiana w posiadaniu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym tracą moc obowiązującą §§ 1, 2 i 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Skarbu z dnia 13 lutego 1924 r. w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości dotyczącego wymiaru i poboru opłat za przeprowadzenie zmian w operacie katastralnym na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 356).

Minister Skarbu:

(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. Rz. P. z dnia 15 1926 r. Nr. 25, poz. 150).

129.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 marca 1926 r.

dotyczące taryfy opłat za prace wykonane przez zarząd katastralny na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego.

Na podstawie § 55 pruskiej ustawy z dnia 8 lutego 1867 r., dotyczącej dalszego podziału i poboru podatku gruntowego w sześciu wschodnich prowincjach Państwa i zażaleń przeciw nadmiernemu obciążaniu podatkiem gruntowym (Zb. Ust. pruskich str. 185), oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 września 1925 r. w sprawie zmiany kompetencji Ministra Robót publicznych i Ministra Skarbu odnośnie do Spraw katastralnych w województwie poznańskiem i pomorskiem (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 691) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za prace wykonane przez zarząd katastralny pobierać się będzie opłaty według następującej taryfy:

L. p.	Odznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	Opłata zł.	Opłata gr.	U W A G I
1.	A. Prace rysownicze i pisarskie.			Do L. p. 1.
	Za kopje z map katastralnych sporządzone na papierze rysunkowym przez przekłucie, oraz za użycie już istniejących kart dodatkowych liczy się osobno dla każdego obrębu:			Ilość punktów oznacza suma parcel, budynków, odcinków bonitacyjnych i hektarów. Za sporządzenie kopji na kalce liczy się połowę opłaty.
	Taksa zasadnicza.	6	—	
	a nadto za każdy punkt w podziałce 1:4000 i wyższej	—	20	
	niższej niż 1 : 4000 aż do 1 : 2000	—	40	
	niższej niż 1:2000	—	60	
2.	Za uzupełnienie kopji przez zestawienie rysunku z odrębnych kart dodatkowych, tudzież za wszelkie plany sporządzone w innej podziałce niż odnośna mapa lub też w sposób odmienny od przyjętego w katastrze, jak również za odrysy szkiców polowych, tudzież za inne prace rysownicze i pisarskie niewymienionego w niniejszej taryfie, oblicza się należytość wedle zużytego czasu, licząc za każde rozpoczęte pół godziny pracy	1	—	Do L. p. 1 i 2. Za papiery rysunkowe i kalkę zalicza się stronom rzeczywiste koszta zakupu, które ustala izba skarbowa, licząc conajmniej za 1 format o wielkości 1/8 części arkusza rysunkowego. Stronom przysługuje prawo dostarczenia papieru lub kalki.
3.	Za odciski litograficzne map od arkusza . . .	6	—	Do L. p. 3. Części arkusza nie sprzedaje się.

L. p.	Odznaczenie przedmiotu pracy podpadającego opłacie	Opłata zł.	Opłata gr.	UWAGI
4.	Za odpisy i wyciągi z aktów katastralnych, jak np. protokółów parcelowych lub pomiaru, matrykuł, doniesień o zmianach własności według wzoru A. i B. do rozp. z dnia 19 grudnia 1919 r. L. 79 (Dz. Urz. Nr. 9, z r. 1920), tudzież aktów i planów lub zarysów podziału rent i t. p. bez podania właścicieli sąsiednich parcel liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronę druku	1	50	Do L. p. 4. Strony tytułowej nie wlicza się.
5.	Za odpisy podane pod L. p. 4 z wyszczególnieniem nazwisk właścicieli sąsiednich parcel liczy się za każdą choćby częściowo zapisaną stronę druku	2	—	
6.	Za dodatkowe uwidocznienie zmian przedłożonych przez strony odpisach aktów katastralnych liczy się za każdą zmienioną pozycję	--	20	Do L. p. 6. Jako pozycję liczy się każdą zmianę uwidocznioną w akcie.
	z wyjątkiem uwidocznienia zmian w sumarycznych matrykułach gruntowych i budynkowych udzielonych gminom i obszarom dworskim dla celu poboru podatku gruntowego i budynkowego, które wykonuje się bezpłatnie.			Do L. p. 1 do 6. Za uwierzytelnienie przedłożonych przez strony kopij odpisów z operatów katastr. liczy się połowę odnośnej opłaty taryfowej. Do powyższych należności dolicza się wszelkie opłaty pocztowe i koszta opakowania.
	B. Prace pomiarowe.			
7.	Za przeprowadzenie podziału gruntów lub zmiany granic wykonane na żądanie stron interesowanych, zalicza się od każdej posiadłości:			Do L. p. 7. Izba skarbowa może w razie udowodnienia ubóstwa strony interesowanej zniżyć koszta pomiaru do 50% pełnej należytości taryfowej.
	a) opłata podstawowa wynosząca przy powierzchni do 0,25 ha	20	—	Do L. p. 7 i 8. Czas pracy wynoszący ponad 4 godziny liczy się jako pełny dzień a poniżej 4 godz. jako pół dnia. Oprócz należytości taryfowych zobowiązane są strony do zwrotu kosztów sporządzenia wszelkich kopij i dokumentów związanych z pomiarem rzeczywistych kosztów spospowodowanych użyciem przy pomiarze: praktykanta kat. i pomocn. pomiarowych, kosztów podróży koleją i furmanek na miejsce pomiaru, tudzież opłat pocztowych. Strony są ponadto zobowiązane do dostarczenia materjału na znaki graniczne. Jeżeli rozchodzi się o przeprowadzenie działu ściśle wedle podanej przez strony powierzchni, natenczas podwyższa się opłatę podstawową o 20%.
	ponad 0,25 do 0,50 ha	30	—	
	„ 0,50 „ 1,00 „	40	—	
	„ 1,00 „ 2,00 „	50	—	
	i t. d. za każdy dalszy rozpoczęty ha więcej o	15	—	
	b) dodatek od wartości mierzonego przedmiotu wynoszący:			
	za każde 100 zł. do wysok. 1000 zł. wartości po	—	50	
	za każde dalsze rozpoczęte 500 zł. wartości po	—	25	
8.	Za pomiar dróg, kolei, kanałów i t. p. tudzież za odrębnie przeprowadzone odgraniczenie gruntów, przyśpieszone oszacowania budynków i inne pomiary liczy się odszkodowanie ryczałtowe za każdy dzień pracy polowej po	30	—	

§ 2. Wszelkie dotychczas przyznane ulgi taryfowe za prace wykonane dla innych władz i urzędów państwowych i samorządowych znosi się.

W myśl jednak art. 224, ustęp 1 ustawy wodnej z dn. 19 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102 poz. 836) wolne są od należytości i stempli wyciągi katastralne, sporządzone i uwierzytelnione dla celów postępowania przy zawiązywaniu spółek wodnych dla wysuszenia i nawodnienia gruntów, tudzież ochrony od powodzi.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 7 listopada 1923 r. dotyczące taryfy opłat za pracę wykonane przez zarząd katastralny na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 950).

Minister Skarbu:

(—) *J. Zdziechowski.*

(Dz. U. Rz. P. z dnia 15 1926 r. Nr. 25, poz. 151).

Monopol Spirytusowy.

130.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 23 stycznia 1926 r.

o skażaniu i sprzedaży spirytusu nieprzeznaczonego do picia.

Na mocy art. art. 21, 22, 68 i 101 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym w brzmieniu, ogłoszonem w załączniku do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 września 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 720) zarządza się, co następuje:

O skażaniu i sprzedaży spirytusu nieprzeznaczonego do picia.

I. OGÓLNE POSTANOWIENIA.

§ 1.

Skażanie spirytusu ma na celu uczynienie spirytusu niezdatnym do spożycia jako napoju przy zachowaniu jego pożytecznych własności i odbywa się albo ogólnym środkiem skażającym, albo środkami szczególnemi, umożliwiającemi wytwarzanie pewnych produktów, do których nie może służyć spirytus skażony środkiem ogólnym (zał. I i II).

§ 2.

Spirytus całkowicie zwolniony od opłaty monopolowej.

1. Całkowitemu zwolnieniu od opłaty monopolowej, po uprzedniem skażeniu bądź ogólnym środkiem skażającym, bądź szczególnemi środkami skażającemi, podlega spirytus oraz niższe gatunki tegoż, otrzymane podczas rektyfikacji, a przeznaczone do ogrzewania, do celów oświetleniowych, napędowych i innych celów technicznych.

2. Ceny sprzedażne spirytusu do celów wyżej wymienionych, mogą być niższe od kosztów własnych.

§ 3.

Spirytus częściowo zwolniony od opłaty monopolowej.

Częściowemu zwolnieniu od opłaty monopolowej, po uprzedniem skażeniu szczególnemi środkami skażającemi i przewidzianemi w załączniku II, A podlega spirytus przeznaczony do celów przemysłowych, a mianowicie:

a) do wyrobu kosmetyków i perfumeryj oraz esencyj aromatycznych i owocowych, zawierających spirytus;

b) do wyrobu lekarstw, tudzież środków opatrunkowych, służących do użytku zewnętrznego;

c) do innych celów, przemysłowych za zezwoleniem Ministra Skarbu.

§ 4.

Zakazy.

Zakazuje się:

a) wydzielać spirytus z ogólnej masy skażonego spirytusu;

b) wydzielać całkowicie lub częściowo ze skażonego spirytusu środek skażający lub dodawać do skażonego spirytusu środki, mogące

zmniejszyć działanie środka skażającego pod względem smaku albo zapachu;

c) ułatwiać innym osobom całkowite lub częściowe odkażanie spirytusu;

d) używać lub ułatwiać innym osobom używanie spirytusu skażonego całkowicie lub częściowo zwolnionego od opłaty monopolowej, na cele inne niż te, na jakie został przeznaczony.

§ 5.

Powrotne uzyskiwanie spirytusu ze spirytusu skażonego.

1. Kto w przebiegu czynności przemysłowych zamierza zużyty spirytus skażony wydobywać powrotnie, winien na to uzyskać zezwolenie Ministra Skarbu.

2. W tym celu należy wnieść pisemną prośbę do władzy skarbowej II instancji, podając środek do skażania, przebieg użycia skażonego spirytusu i powrotnego wydobywania tegoż.

3. Powrotnie wydobyty spirytus można zużytkować jedynie do tego samego celu, do jakiego pierwotnie był użyty, jednak przed ponownem użyciem ma być spirytus ponownie skażony. Minister Skarbu może zezwolić na wyjątki.

4. Na żądanie władzy skarbowej II instancji ma przedsiębiorstwo ustawić zbiorniki celem przechowania pod urzędowem zamknięciem powrotnie uzyskanego spirytusu aż do chwili powtórnego skażenia, lub do chwili ponownego użycia go.

5. Powtórnie uzyskany spirytus należy wpisać na przychód do książek kontrolnych danego przedsiębiorstwa (wzory Nr. Nr. 5 i 7). Na określenie ilości oraz ponowne skażenie należy sporządzić protokół (wzór Nr. 6).

II. SKAŻENIE OGÓLNE.

§ 6.

Przeprowadzenie skażenia.

1. Skażanie spirytusu ogólnym środkiem skażającym, obrót tym środkiem i spirytusem skażonym środkiem ogólnym, reguluje Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

2. Spirytus skażony ogólnym środkiem nie może zawierać mniej niż 92° objętościowe przy 15° C = 12° R.

3. Skład ogólnego środka skażającego oraz jakość i sposób badania poszczególnych części składowych tego środka zawiera załącznik I A i B.

4. Ogólny środek skażający jest własnością Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, która go dostarcza za świadectwem organów skarbowych, dozorujących jego wyrób i pod ich urzędowem zamknięciem; D. P. M. S. wyda ponadto przepis, odnoszący się do opakowania i przewozu ogólnego środka skażającego.

5. Skażanie spirytusu ogólnym środkiem skażającym odbywa się w wytwórniach Państwowego Monopolu Spirytusowego lub w uprawnionych przez D. P. M. S. prywatnych przedsiębiorstwach.

6. Przedsiębiorstwa, ubiegające się o uprawnienie do skażania spirytusu, lub o wyrób ogólnego środka skażającego, mają złożyć podanie do Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, która zawiadamia o swojej decyzji proszącego i odnośną władzę skarbową II instancji.

§ 7.

1. Skażanie spirytusu (środkiem ogólnym, dostarczonym przez D. P. M. S. lub z jej polecenia) odbywa się w osobnych, przeznaczonych do tego zakładach monopolowych lub prywatnych pod dozorem organów skarbowych.

2. Skażanie spirytusu odbywać się może tylko w przeznaczonych do tego zbiornikach lub naczyniach urzędownie wymierzonych, zaopatrzonych w ręczne lub mechaniczne mieszadła, płynowskazy, lub laski miernicze. Ilości spirytusu do 500 *l* objętości mogą być skażane w naczyniach przeznaczonych do przewozu.

3. Przed skażeniem należy stwierdzić ilość i stopniowość spirytusu przeznaczonego do skażenia.

4. Sprawdzanie zamknięcia urzędowego na naczyniach, zawierających środek skażający, odmierzanie potrzebnej do skażenia spirytusu ilości środka skażającego i dodawanie go do spirytusu przeznaczonego do skażenia — odbywa się w obecności organów skarbowych.

5. Środek skażający musi być dokładnie wymieszany z całą ilością spirytusu, przeznaczonego do skażenia.

6. Po skażeniu należy zaczerpnąć dwie próby spirytusu skażonego, a to z górnej i dolnej warstwy i odstopniować je. O ile różnica w mocy spirytusu tych dwu prób nie okaże się większą jak 0,1° obj., przyjmuje się, że spirytus został dokładnie wymieszany ze środkiem skażającym.

7. Po zaczerpnięciu potrzebnej ilości środka skażającego należy naczynia, w których środek jest zawarty, względnie także lokal lub skład, w którym te naczynia mają być przechowane, wziąć bezzwłocznie pod urzędowe zamknięcie.

8. Skażanie w cysternach kolejowych odbywać się może pod następującemi warunkami:

a) skażanie może się odbyć w tej samej cysternie, w której wywieziono spirytus przeznaczony do skażania z gorzelni albo z rafinerji i nie wymaga się przelewu spirytusu na miejscu skażania; cysterny kolejowe, przeznaczone do przewozu spirytusu skażonego, nie mogą być użyte do innych celów i kontrola skarbowa powinna te cysterny utrzymywać w ewidencji;

b) skażanie winno nastąpić bezpośrednio po wywiezieniu spirytusu z gorzelni lub rafinerji i po zlaniu tegoż do cysterny kolejowej; w tym

wypadku oznajmienie skażenia uskuteczna się przez dopisek na świadectwie przewozowem;

c) wymieszanie spirytusu ze środkiem do skażania następuje albo zapomocą specjalnego przyrządu do mieszania, albo ręcznie za pomocą odpowiednich mieszadeł (kociub), albo przez wpompowanie powietrza; po ukończeniu skażenia należy postąpić w myśl wskazówek zawartych wyżej pod pp. 5 i 6, a następnie natychmiast wysłać cysternę do najbliższej stacji kolejowej, przyczem zabrania się częściowej wysyłki zawartości cysterny;

d) natychmiast po nadejściu cysterny ze skażonym spirytusem do przedsiębiorstwa, dla którego jest ona przeznaczona, należy ilość skażonego spirytusu wciągnąć na przychód w księdze kontrolnej przedsiębiorstwa, które ten spirytus otrzymuje (wzór Nr. 3).

9. Skażenie spirytusu odbywać się musi w obecności inspektora kontroli skarbowej lub jego zastępcy, oraz drugiego urzędnika kontroli skarbowej.

O dokonanem skażeniu spirytusu ogólnym środkiem skażającym sporządzają organa skarbowe protokół skażenia według wzoru Nr. 1, podając ilość i rodzaj użytych środków skażających oraz wynik dokonanego skażenia, poczem ilość skażonego spirytusu wpisują na przychód do księgi kontrolnej, prowadzonej według wzoru Nr. 2.

10. Przedsiębiorca, skażający spirytus, obowiązany jest dostarczyć organom skarbowym potrzebnych do urzędowych czynności miar i wag, legalizowanych przez Państwowy Urząd Miar, oraz na żądanie władzy skarbowej II instancji — lokalu ogrzanego, oświetlanego i zaopatrzonego w niezbędne meble i przybory kancelaryjne dla użytku organów skarbowych w czasie wykonywania dozoru.

§ 8.

Zgłoszenie sprzedaży.

1. Kto zamierza trudnić się sprzedażą spirytusu skażonego ogólnym środkiem skażającym, winien na to uzyskać pozwolenie władzy skarbowej:

a) dla sprzedaży detalicznej władzy I instancji;

b) dla hurtowej z prawem rozlewu — II instancji, wydane w porozumieniu z D. P. M. S., przyczem podania o udzielenie prawa rozlewu i hurtowej sprzedaży spirytusu skażonego należy kierować do władz skarbowych II instancji przez władze skarbowe I instancji.

2. Władza skarbowa wciąga udzielone pozwolenie do wykazu miejsc sprzedaży, podlegających kontroli.

3. Pozwolenie należy przechowywać w lokalu sprzedaży i na żądanie okazywać organom kontroli skarbowej.

4. Państwowe składy i sklepy sprzedaży wódek nie podlegają tym przepisom.

§ 9.

Sprzedaż.

1. Uprawnieni do detalicznej sprzedaży mogą nabywać spirytus skażony ogólnym środkiem skażającym tylko w rozlewniach monopolowych lub prywatnych.

2. Sprzedaż detaliczna spirytusu skażonego dozwolona jest tylko w butelkach i w bańkach zamkniętych znakiem rozlewni monopolowej lub prywatnej. Detaliście nie wolno przelewać spirytusu skażonego z większych naczyń do mniejszych; detalista ma prawo sprzedawać spirytus skażony w tych naczyniach i tak zabezpieczonych, jak je otrzymał z rozlewni.

3. Do sprzedaży hurtowej spirytus skażony środkiem ogólnym nabywa się w punktach, uprawnionych przez D. P. M. S. do skażania i sprzedaży komisowej. Jednorazowy pobór spirytusu z rektyfikacji musi wynosić najmniej 1 *hl* i ma być pokryty świadectwem przewozowem. Poza rozlewniami w rektyfikacjach mogą nabywać spirytus skażony przedsiębiorcy, używający go w większej ilości do celów napędowych lub technicznych, oraz szpitale na potrzeby własne, za osobnem pozwoleniem władzy skarbowej I instancji. W tych wypadkach wydaje się spirytus do naczyń odbiorcy, przyczem na świadectwie przewozowem wymienia się numer i datę powyższego pozwolenia, na pozwoleniu zaś zaznacza się ilość wydanego spirytusu oraz numer świadectwa przewozowego.

4. Spirytus skażony można rozlewać do butelek o pojemności: 0,5 i 1 *l* oraz do baniek 5, 10 i 20 *l*. Minister Skarbu może zezwolić w drodze wyjątku rozlewać do innych naczyń.

5. Tak butelki, jak i bańki winny być przed sprzedażą zabezpieczone zamknięciem: butelki lakiem i pieczątką firmową rozlewni, lub kapkami ochronnemi, a bańki plombami. Na stosowanie innych zabezpieczeń może zezwolić Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego.

Na każdem naczyniu winna być etykieta, na której należy wyszczególnić:

a) ilość i stopniowość spirytusu skażonego;

b) cenę spirytusu i osobno cenę naczynia;

c) miejsce rozlewu i firmę rozlewni.

Oprócz tego należy umieścić na etykiecie trupią główkę z napisem „płyn trujący".

6. Rozlewnie spirytusu skażonego mogą prowadzić jednocześnie i handel detaliczny. Cenę detaliczną wolno pobierać przy jednorazowym zakupie spirytusu skażonego w ilości do 10 *l* włącznie. Wszelkie ilości ponad 10 *l* winny być sprzedawane po cenach hurtowych.

7. Sprzedawca obowiązany jest do przyjmowania z powrotem nieuszkodzonych naczyń, o ile na nich zachowana została firmowa etykieta (p. 5), za zwrotem ceny naczynia.

8. Rektyfikacje uprawnione do skażania i sprzedaży spirytusu, rozlewnie spirytusu skażonego oraz

kupcy detaliczni nie mogą sprzedawać spirytusu skażonego po cenach wyższych, aniżeli wyznaczone przez Ministra Skarbu.

9. W lokalach sprzedaży spirytusu skażonego ogólnym środkiem obowiązany jest sprzedawca umieścić w miejscu widocznem uzyskane pozwolenie na sprzedaż spirytusu skażonego, a obok niego ogłosić literami drukowanemi, wielkości najmniej ½ centymetra zakaz zawarty w § 4 niniejszych przepisów oraz obowiązujące ceny.

10. W miejscach hurtowej sprzedaży spirytusu skażonego winno się prowadzić księgi przychodu i rozchodu spirytusu według obowiązującego wzoru Nr. 3.

III. SKAŻANIE SZCZEGÓLNEMI ŚRODKAMI.

§ 10.

Zakres stosowania.

1. W przyległym załączniku II A oznacza się, do jakich celów można używać spirytusu skażonego środkami szczególnemi, tudzież rodzaj i ilość tych środków.

2. Przepisane dawki środków oznaczają najmniejsze ilości.

3. Minister Skarbu może pozwolić na przydział spirytusu na inne jeszcze cele przemysłowe, niewymienione w załączniku II do niniejszych przepisów, jak również zezwalać na skażenie tego spirytusu innemi środkami skażającemi.

4. Załącznik II B zawiera pouczenie o badaniu poszczególnych środków skażających.

§ 11.

1. Kto chce przerabiać spirytus skażony środkiem szczególnym, ma wnieść o to pisemną prośbę do władzy skarbowej II instancji i podać cel, do którego chce używać skażonego spirytusu z wymienieniem środka skażającego, sposobu technicznego postępowania przy użyciu skażonego spirytusu i miejsca, w którem skażony spirytus będzie przechowywany. Przed pobraniem spirytusu ma być złożone zabezpieczenie należytości monopolowej w wysokości różnicy między ceną nabytego spirytusu, a pełną ceną oznaczoną w myśl art. 22 ustawy o monopolu spirytusowym. Zabezpieczenie to może być złożone w jednej z form przewidzianych na wypadek kredytowania należności za spirytus (§ 58 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 218). W wypadkach skażania spirytusu w miejscach wydania zabezpieczenie jest zbędne.

Dostarczone zabezpieczenie będzie zwrócone dopiero po okazaniu kwitu kasy skarbowej na zapłaconą należytość od ubytków, tudzież po przedłożeniu protokółu, że skażenia istotnie dokonano.

Minister Skarbu władny jest zezwolić na wyjątki co do zabezpieczenia.

2. W pozwoleniach ma być zastrzeżone, iż mogą być cofnięte w każdym czasie.

3. Władza skarbowa II instancji prowadzi ewidencję wydanych pozwoleń.

§ 12.

Przedsiębiorca, uzyskawszy pozwolenie na używanie spirytusu skażonego środkiem szczególnym, ma wywiesić w miejscu widocznem w lokalu przeznaczonym do przechowywania lub zużywania skażonego spirytusu ogłoszenie, zawierające następujące przepisy:

a) „spirytus skażony (wymienić nazwę środka skażającego) może być używany tylko w obrębie tego przedsiębiorstwa i tylko do celów . . . . (wymienionych w pozwoleniu)";

b) „(treść zakazu zawartego w § 4 do niniejszych przepisów)";

c) niestosowanie się do powyższych zarządzeń będzie karane według przepisów ustawy karno-skarbowej.

§ 13.

Badanie i przechowywanie środków skażających.

1. Środki do szczególnego skażania spirytusu powinny być przed użyciem zbadane w pracowniach chemicznych D. P. M. S. lub innych, upoważnionych do tego przez Ministra Skarbu.

2. Środki skażające, dopuszczone do skażania spirytusu, wolno odbierać do badania chemicznego z takich tylko naczyń, jakie można celowo zabezpieczyć urzędowem zamknięciem.

3. Organa skarbowe pobierają w obecności przedsiębiorcy próbki środka skażającego wprost z naczyń (p. 2).

4. Przed pobraniem próbek należy środek skażający dokładnie wymieszać tak, aby próbka odpowiadała ściśle składowi całego zapasu środka, przedstawionego do badania. Przedsiębiorca nie może mieć wpływu na sposób czerpania próbek. Do badania chemicznego należy pobrać dwie próby w ilości, wystarczającej do wykonania analizy, w sposób przewidziany w załączniku II B. Na żądanie pracowni, która przeprowadza badanie, należy dostarczyć środka skażającego w odpowiednio większej ilości. Naczynia zawierające próby (butelki, słoje, puszki, torebki i t. p.) należy zabezpieczyć plombą lub pieczęcią urzędową i przedsiębiorcy, oraz zaopatrzyć w napisy oznaczające rodzaj i ilość środka skażającego z którego pobrano próbę, cel do którego ma być użyty, oraz wymienić znaki zamknięć urzędowych, nałożonych na naczyniu z próbką. Odebranie prób należy stwierdzić krótkim protokółem, spisanym w 2-ch egzemplarzach; jeden egzemplarz protokółu dołącza się do prób wysłanych do badania, drugi pozostawia się przy książce kontrolnej przedsiębiorcy.

5. Po pobraniu prób organa skarbowe nakładają urzędowe zamknięcia na całym zapasie środka skażającego. W analogiczny sposób należy pobierać próby z gotowych wyrobów i półfabrykatów, w wy-

padkach przewidzianych w § 29 ust. 3 niniejszych przepisów, przyczem jednak nie należy nakładać zamknięć urzędowych na zapasach, z których zaczerpnięto próbę.

6. Badanie próbek powinno ograniczyć się do jednej, — drugą przechowuje pracownia chemiczna przez pół roku. Wynik badania stwierdza pracownia wystawieniem świadectwa (wyniku analizy) i przesyła je tym organom skarbowym, które pobrały próbę.

7. Organa skarbowe dołączają otrzymany wynik badania do egzemplarza protokółu pobrania odnośnych prób, jako załącznik do książki kontrolnej.

§ 14.

1. Przedsiębiorca ponosi koszty przesyłki i badania chemicznego prób środków skażających.

2. Za dokonane badania chemiczne przedsiębiorca wpłaca przypadającą należność do kasy D. P. M. S. według cen ustalanych i ogłaszanych przez D P. M. S.

3. W wytwórniach octu badanie octu, jako środka skażającego, może przeprowadzić właściwy inspektor kontroli skarbowej, gdy to badanie odbywa się w lokalach przedsiębiorstwa, to przedsiębiorstwo obowiązane jest na swój koszt zaopatrzyć się w przepisane przez władzę skarbową potrzebne do tego przyrządy i odczynniki, następnie uzupełniać je i utrzymywać zawsze w stanie zdatnym do użycia.

§ 15.

Przeprowadzenie skażania.

1. Skażenie spirytusu ma być oznajmione organowi skarbowemu, któremu poruczono nadzór nad przedsiębiorstwem.

2. Jednorazowo można skażać nie mniej niż 100° hektolitrowych alkoholu (100 litrów bezwodnego alkoholu), jednakowoż władza skarbowa II instancji może w poszczególnych przypadkach zezwolić na wyjątki.

§ 16.

1. Skażenie spirytusu szczególnym środkiem odbywa się w lokalach fabrycznych przedsiębiorstwa, lub na żądanie władzy skarbowej w miejscu wydania w obecności inspektora kontroli skarbowej lub jego zastępcy oraz drugiego urzędnika kontroli skarbowej.

2. O dokonaniu skażenia spirytusu spisują organa skarbowe protokół skażenia według wzoru Nr. 4, podając wynik skażenia oraz ilość i rodzaj środków skażających, poczem ilość skażonego spirytusu wpisują na przychód do książki kontrolnej według wzoru Nr. 5 Świadectwo przewozowe pozostaje jako załącznik książki kontrolnej, a wtórnik organa skarbowe odsyłają do miejsca odprawy spirytusu z zaznaczeniem odbioru wysłanego spirytusu.

§ 17.

Przedsiębiorstwo, zamierzające dokonać skażenia spirytusu, winno przedstawić środek skażający wraz z świadectwem zbadania, wydanem przez uprawnioną do tego pracownię chemiczną. Urzędnicy przeprowadzający skażenie, odpisują z faktury ilość środka zużytego do skażenia, zabezpieczając za każdym razem pozostałość urzędowem zamknięciem. Jeśli zamknięcie urzędowe naczynia ze środkiem skażającym jest naruszone, lub okazało się, że dostęp do zawartości naczynia był możliwy, — należy pobrać z takiego środka ponownie dwie próby, jedną z nich przesłać do chemicznego zbadania i czekać na wyniki.

§ 18.

Dawkę środka skażającego należy obliczyć dla każdego naczynia według podanych norm w stosunku do 1 *hl* 100° alkoholu. Podstawą do tego obliczenia jest ilość alkoholu, stwierdzona przy odbiorze w miejscu skażenia.

§ 19.

1. Całą ilość spirytusu należy dokładnie zmieszać ze środkiem skażającym. Naczynia, w których odbywa się skażenie, albo których używa się przy tej czynności, nie mogą mieć urządzeń, które utrudniałyby zmieszanie, albo ułatwiałyby jakiekolwiek zabronione zabiegi. W szczególności przed rozpoczęciem mieszania należy ewentualnie zabezpieczyć rurowe połączenia na kranach i kurki spustowe tych naczyń na czas mieszania i przerabiania ze środkiem skażającym.

2. Jeśli istniejące urządzenia do skażenia są niedostateczne, lub o ile miejscowe warunki tego wymagają izba skarbowa może zezwolić na odmienne sposoby mieszania, przyczem ma być zapewnione należyte wymieszanie środka skażającego ze spirytusem.

3. Po dokonaniu skażenia organa skarbowe zawsze pobierają próbkę w naczynie o pojemności przynajmniej 1 litra. Po urzędowem opieczętowaniu tego naczynia pieczęciami urzędową i przedsiębiorstwa, oraz oznaczeniu etykietą przekazuje się próbkę przedsiębiorstwu z obowiązkiem przechowywania jej w ciągu 6 miesięcy, licząc od dnia dokonania skażenia.

§ 20.

Przedsiębiorstwa skażające spirytus środkiem szczególnym mają prowadzić książkę kontrolną zużycia tego spirytusu według wzoru Nr. 5.

IV. SPIRYTUS NIESKAŻONY DO CELÓW PRZEMYSŁOWYCH.

§ 21.

Spirytus nieskażony może być wydawany z obniżeniem ceny lub bez obniżenia jej za pozwoleniem Ministra Skarbu:

a) zakładom wojskowym i prywatnym do wyrobu środków wybuchowych i do innych celów wojenno-technicznych;
b) innym przedsiębiorstwom i zakładom do specjalnych celów przemysłowych lub leczniczych.

§ 22.

1. Kto zamierza używać spirytusu nieskażonego, ma uzyskać na to pozwolenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych, lub Ministrem Przemysłu i Handlu w zależności od przeznaczenia spirytusu.

2. W podaniu należy wymienić cel użycia, roczne zapotrzebowanie, miejsce przechowania i sposób technicznego postępowania, oraz nieunikniony zanik przy przerobie.

3. Przy załatwieniu prośby ustala się dopuszczalne zaniki, jako podlegające potrąceniu przy obrachunku.

4. Jeżeli uzyskuje się z powrotem część spirytusu, należy również podać odnośne dane (§ 5).

5. Władza skarbowa II instancji prowadzi ewidencję pozwoleń wydanych przez Ministra Skarbu.

§ 23.

Spirytusu można używać tylko do celów podanych w zezwoleniu i tylko we własnem przedsiębiorstwie.

§ 24.

1. Przedsiębiorstwo, które otrzymało zezwolenie na użycie spirytusu (§ 22), ma prowadzić książkę kontrolną według wzoru Nr. 8.

2. Książka służy na okres roku kalendarzowego, wpisów do książki należy dokonywać natychmiast po nadejściu względnie wydaniu spirytusu.

3. Spirytus powrotnie uzyskiwany wykazuje się w osobnym rozdziale książki obrachunkowej; należy przechowywać go osobno i używać wyłącznie w pierwotny sposób. Po upływie miesiąca składa się odpisy książek władzy skarbowej II instancji w sposób i w terminie przepisanym dla innych zakładów (§ 5).

§ 25.

Zamierzony pobór spirytusu nieskażonego należy oznajmić w myśl ogólnych przepisów, według których następuje też odprawa spirytusu.

§ 26.

Odbiór spirytusu nieskażonego w przedsiębiorstwie odbywa się według ogólnych przepisów; ilość zaznacza się na odnośnem zezwoleniu na pobór spirytusu.

V. O MAGAZYNOWANIU, UBYTKACH I BADANIU ZAPASÓW SPIRYTUSU.

§ 27.

Magazynowanie.

1. Spirytus skażony, jak również czysty, przeznaczony do skażenia lub przerobu na inne produkty w stanie nieskażonym (§ 21), należy przechowywać w miejscu zgłoszonem i uznanem przez urząd akcyz i monopolów.

2. Naczynia przeznaczone do przechowywania spirytusu mają być wytarowane względnie wymierzone płynem i zaopatrzone w urzędownie sprawdzone i zabezpieczone przyrządy (skale, płynowskazy lub laski miernicze).

3. Gdy równocześnie przechowuje się spirytus skażony różnemi środkami, należy na każdem naczyniu uwidocznić, jakim środkiem skażono spirytus, zawarty w danem naczyniu.

§ 28.

Ubytki.

1. Na pokrycie strat przy przechowywaniu, przewozie i przerobie spirytusu bądź skażonego, bądź czystego przeznaczonego do skażenia lub przerobu na inne produkty, — określa się poniżej podane normy zaników:

a) zaniki przy magazynowaniu spirytusu w wysokości ½% od przychodu spirytusu łącznie z pozostałością poprzedniego roku obrachunkowego ustala się tylko dla przedsiębiorstw, wyszczególnionych w § 21, które przerabiają spirytus w stanie nieskażonym; pozostałe przedsiębiorstwa, w razie konieczności magazynowania spirytusu przed skażeniem, opłacają za powstające zaniki, jak za ubytki (zgodnie z poniższym punktem 2);
b) zaniki przy przewozie spirytusu ustala się w wysokości ½% od ilości odprawionej; za każdy przelew dodaje się do powyższej normy po 0,25%;
c) zaniki przy używaniu spirytusu dla celów przemysłowych ustala w każdym poszczególnym wypadku Minister Skarbu.

2. Za ubytki, przewyższające dopuszczone normy zaników dla spirytusu czystego, władza skarbowa nakłada na przedsiębiorcę należytość w wysokości różnicy pomiędzy najwyższą ceną sprzedażną hurtową, a ceną nabycia spirytusu.

3. Za ubytki, przekraczające dozwolone normy dla spirytusu skażonego, stanowiącego własność monopolową, pobiera się należność w wysokości ceny sprzedażnej powyższego spirytusu.

§ 29.

Badanie zapasów i kontrola spirytusu.

1. Najmniej raz na miesiąc odbywa się w obecności przedstawiciela przedsiębiorstwa badanie zapasów spirytusu.

2. Przytem należy przedewszystkiem zbadać pojedyncze pozycje rozchodu i przez porównanie z przychodem wyprowadzić zapas książkowy spirytusu. Następnie należy zbadać zapas rzeczywisty alkoholu, porównać go z zapasem książkowym i wynik zapisać do księgi obrachunkowej.

3. Organa skarbowe II instancji mogą w miarę potrzeby badać lub zarządzić badanie ilości spirytusu w gotowych wyrobach lub półfabrykatach oraz kontrolować zużywanie spirytusu w toku fabrykacji.

VI. SPIRYTUS DO WYROBU OCTU I ETERU.

§ 30.

O wyrobie octu ze spirytusu.

Zezwolenia na wyrób octu ze spirytusu udzielają władze skarbowe II instancji.

Przepisy o skażaniu spirytusu do fabrykacji octu i kontroli tegoż spirytusu obejmuje załącznik Nr. III.

§ 31.

O wyrobie eteru etylowego, octanu i mrówkanu etylowego.

1. Po cenie zniżonej może być wydawany spirytus skażony szczególnym środkiem do fabrykacji eteru etylowego, octanu i mrówkanu etylowego pod warunkiem, że eteru albo estrów użyje się pod urzędową kontrolą:

a) do wywozu zagranicę Państwa;

b) wewnątrz Państwa do celów przemysłowych;

c) do doświadczeń naukowych lub technicznych;

d) do sporządzania środków opatrunkowych, niezawierających ani eteru ani estrów;

e) do celów leczniczych (aptecznych i narkozy).

2. Jeżeli ze spirytusu wydanego po zniżonej cenie sprzedażnej otrzymuje się eter etylowy, jako produkt uboczny, to eter ten również podlega kontroli urzędowej.

3. Przedsiębiorstwa, które zamierzają wytwarzać eter etylowy i estry do celów, wymienionych w p. 1, winny uzyskać na to pozwolenie, podlegają dozorowi władzy skarbowej i obowiązane są stosować się do postanowień zawartych w rozdziale III niniejszego rozporządzenia.

4. Do obrotu eterem w wytwórni mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu o przewozie, przywozie i wywozie.

5. Przy ubytkach eteru lub estru za podstawę do obliczenia zużytego na wyrób tych produktów spirytusu przyjąć należy normy ustalone w poszczególnych wypadkach przez Ministra Skarbu (rozdz. V § 28 p. c).

6. Eter etylowy przeznaczony do celów wyżej wymienionych (p. 1) może posiadać ciężar właściwy najwyżej 0,733 przy + 15° C.

7. W wypadkach wątpliwych co do jakości eteru lub estru należy pobrać dwie próbki do 250 gr. do butelek o silnych ścianach, dobrze zakorkować (przy eterze z powodu lotności — należy 1/5 części pojemności butelki pozostawić niewypełnioną); próbki należy zabezpieczyć mocno drutem i opatrzyć osłoną z płótna lub z papieru pergaminowego i następnie plombą. Jedną próbkę wysyła się do zbadania (§ 13 niniejszych przepisów), drugą pozostawia się w przedsiębiorstwie.

8. Osoby, które zamierzają używać eteru lub estrów wyrabianych ze spirytusu po ulgowej cenie do celów wymienionych w p. 1 lit. b, c, d i e, mają uzyskać pozwolenie urzędu akcyz i monopolów.

9. Przedsiębiorstwa, nabywające eter lub estry winny legitymować się udzielonemi pozwoleniami przed organami skarbowemi, dozorującemi fabrykę z której ma być eter względnie ester sprowadzony.

10. Sprzedaż cząstkowa eteru podlega przepisom o substancjach i przetworach odurzających.

VII. ALKOHOL METYLOWY.

§ 32.

Zakaz użycia.

1. Następujące wyroby nie powinny zawierać alkoholu metylowego: produkty spożywcze — szczególnie napoje alkoholowe, środki lecznicze i wzmacniające, pachnidła, środki do czyszczenia, pielęgnowania lub barwienia skóry, włosów, paznokci, jak również środki do pielęgnowania jamy ustnej. O ile wyroby powyższe, zawierają alkohol metylowy — nie mogą znajdować się w handlu i obrocie, nie mogą być sprowadzane z zagranicy, w razie ujawnienia zaś — ulegną konfiskacie i zniszczeniu.

2. Przepisy punktu 1-go nie dotyczą:

a) formaliny i produktów formalinowych,

b) produktów, zawierających znikome, technicznie nieuniknione ilości alkoholu metylowego, powstałego z wyjściowych związków, posiadających grupy metylowe, lub wskutek innych procesów, związanych z przebiegiem fabrykacji. Spirytus drzewny, w myśl niniejszych przepisów, uważany jest również za alkohol metylowy.

VIII. PRZEPISY KOŃCOWE.

§ 33.

Zmiana przepisów.

Z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1925 r. o tymczasowem

uregulowaniu obrotu spirytusem skażonym ogólnym środkiem skażającym (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 484) oraz rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 września 1925 r. w sprawie zmian i uzupełnień rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 30 czerwca 1925 r. o tymczasowem uregulowaniu obrotu spirytusem skażonym ogólnym środkiem skażającym (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 688).

§ 34.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: **J. Zdziechowski.**

Załącznik I A. do § 7.

Za ogólny środek do skażania służy następująca mieszanina, składająca się z:

9 części objętościowych spirytusu metylowego
2 " " zasad pirydynowych
5 " " olejów ketonowych
3 " " nafty
1 " " roztworu fioletu krystalicznego w spirytusie metylowym o zawartości 0,4 *g* fioletu krystalicznego w 1 *l* spirytusu.

Tej mieszaniny dodaje się 2% w stosunku do skażanego spirytusu i w obliczeniu go na 100° alkoholu, czyli że 2 litry mieszaniny wystarcza do skażenia 100° *hl* spirytusu.

ZAŁĄCZNIK I B.

Badanie składników środka ogólnego do skażania spirytusu.

1. SPIRYTUS DRZEWNY (ALKOHOL METYLOWY).

Zabarwienie.

Spirytus drzewny nie może być ciemniejszy od roztworu 2 cm^3 1/10 normalnego roztworu jodu w jednym litrze destylowanej wody. Dla porównania zabarwienia płynów używa się cylindrów ze szkła białego z płaskiem dnem (rys. 1), o wysokości 17,5 *cm.* i o średnicy 2 *cm.* posiadających nacięte kreski na wysokości 10 *cm.* od dna. Cylindry należycie napełnić należy płynami do kresek i dla porównania umieszczać w ciemni Kuczerowa. Porównanie uskutecznia się nad arkuszem białego papieru.

Destylacja.

100 cm^3 spirytusu drzewnego, odmierzonych w temperaturze 15° C., wlewa się do kolby z blachy miedzianej (rys. 2), o grubości ścianek 0,5 *mm.*, o średnicy 7 *cm.*, o wysokości do szyjki 7,5 *cm.*, z szyjką o wysokości 2,5 *cm.*, średnicy dolnej 2,3 *cm.* i średnicy górnej 2,5 *cm.* z dnem kulistem, zlekka spłaszczonem, o pojemności około 200 cm^3. Kolbę ustawia się na płytce azbestowej z okrągłem wycięciem o takiej średnicy, ażeby po wstawieniu w nią kolba opuściła się do zrobionego na połowie jej wysokości wypukłego pierścienia. Do szyjki kolby wstawia się deflegmator jednokulkowy (rys. 3) o długości 170 *mm.* i średnicy rurki 12 *mm.* Boczne ramię deflegmatora powinno być umocowane o 25 *mm.* poniżej górnego jej końca i o 55 *mm.* ponad wydęciem kulistem. Średnica kulki deflegmatora 35 *mm.* Do górnego otworu deflegmatora wprowadza się termometr z podziałką na 1°C. (rys. 4) o skali 60—80°C., tak, aby zbiornik rtęciowy termometru znajdował się w samym środku kulki deflegmatora. Ramię boczne deflegmatora wprowadza się do chłodnicy szklanej Liebiga z płaszczem do ochładzania wodą, o długości co najmniej 400 *mm.* Drugi koniec chłodnicy wprowadza się do zgiętego przedłużacza, doprowadzającego skroplony płyn do miarowego cylindra z korkiem przytartym o pojemności 100 cm^3 z podziałką na 1 cm^3. Podgrzewanie prowadzi się tak, aby w cylindrze skraplało się 5 cm^3 płynu w ciągu 1 minuty. Po podniesieniu się temperatury powyżej 75°C odstawia się płomień, daje spłynąć reszcie skroplonej cieczy z chłodnicy, odstawia się cylinder miarowy, zakrywa go korkiem przytartym i po doprowadzeniu w przeciągu 30 minut do temperatury 15°C, odczytuje się ilość destylatu. Doświadczenie winno być dokonywane przy ciśnieniu barometrycznem 760 *mm.* W razie jeśli ciśnienie jest niższe, to przy obniżaniu się ciśnienia o każde 30 *mm.* od temperatury 75°C odejmuje się po 1°C.

Ze 100 cm^3 spirytusu drzewnego powinno się otrzymać co najmniej 90 cm^3 destylatu.

Mieszanie z wodą.

Przy mieszaniu spirytusu drzewnego z podwójną objętością wody powinno się otrzymać płyn przezroczysty lub tylko słabo opalizujący. Dla określenia stopnia opalizowania miesza się w cylindrach ze szkła białego z płaskiem dnem (rys. 1), o wysokości 17,5 *cm.* i średnicy 2 *cm.* — 5 cm^3 spirytusu drzewnego z 10 cm^3 wody. Cylindry wstawia się do ciemni Kuczerowa. Przez otrzymaną warstwę płynu powinno być umożliwione wyraźne odczytywanie Nr. 1 czcionek skali Snellena, przy odczytywaniu po 5 minutach po zmieszaniu płynów.

Próba na zawartość acetonu.

a) Próbę wykonywuje się w kolbie miarowej z długą szyjką i szklanym korkiem przytartym (rys. 5), o pojemności kulistej części kolby około 45 cm^3 i ze skalą na szyjce od 50 do 65 cm^3 z podziałką na 1/5 cm^3, przyczem pomiędzy kreskami podziałki winna być zachowana odległość co najmniej 2 *mm.* Przy badaniu — 20 cm^3 spirytusu drzewnego miesza się z 40 cm^3 roztworu ługu sodowego w wodzie o c. wł. 1.30 przy 15°C (27,75%) i po dokładnem zmieszaniu, pozostawia na 30 minut w spokoju, poczem odczytuje się objętość wydzielonego acetonu. Z 20 cm^3 spirytusu drzewnego winno się oddzielić nie mniej 5 cm^3 acetonu.

b) 1 cm^3 spirytusu drzewnego winien wiązać co najmniej 22 cm^3 1/10 normalnego roztworu jodu. W celu wykonania próby 10 cm^3 spirytusu drzewnego pipetuje się do litrowej kolby miarowej, napełnionej do połowy wodą. Zawartość kolby skłóca się i dopełnia wodą do kreski, poczem miesza się bardzo dokładnie. Z roztworu tego pipetuje się 10 cm^3 do butelki z korkiem przytartym o pojemności około 200 cm^3, dodaje się 10 cm^3 2/1 normalnego roztworu wodorotlenku potasowego i następnie dolewa się z biurety 50 cm^3 1/10 normalnego roztworu jodu z taką szybkością, aby całe 50 cm^3 zostało dolane w ciągu 1,5 minuty. Podczas dolewania roztworu jodu płyn w butelce winien być ciągle mieszany. Mieszaninę pozostawia się w spokoju podczas dalszych 1,5 minuty, zakwasza przez dodanie 21 cm^3 1/1 normalnego roztworu kwasu siarkowego, a następnie odmiareczkowuje się nadmiar jodu 1/10 normalnym roztworem tio-siarczynu sodowego. Pod koniec miareczkowania dodaje się 2 krople roztworu skrobi, jako wskaźnika. Spirytus drzewny w próbie tej winien związać nie mniej niż 22 cm^3 1/10 normalnego roztworu jodu. Podczas wykonywania próby temperatura płynów może się wahać pomiędzy 15 i 20°C.

Pochłanianie bromu. (Próba na zawartość związków nienasyconych).

Roztwór 0,703 g bromu nie powinien się odbarwiać po dodaniu 20 cm^3 spirytusu drzewnego, natomiast powinien się odrazu odbarwić po dodaniu 30 cm^3 spirytusu drzewnego. Temperatura płynu podczas doświadczenia nie powinna przekraczać 20°C, przyczem doświadczenie winno być wykonane w pełnem świetle dziennem.

Roztwór soli bromowych przygotowuje się w sposób następujący: bromian potasowy i bromek potasowy poddaje się suszeniu przy 100°C w ciągu 2 godzin. Po oziębieniu w eksykatorze, odważa się 8,719 g bromku potasowego i 2,447 g bromianu potasowego. Obie sole rozpuszcza się w litrowej kolbie miarowej w wodzie, dopełnia wodą do kreski i miesza bardzo dokładnie. Do dwóch kolb ze szkła białego o pojemności około 200 cm^3 każda, wlewa się po 100 cm^3 roztworu soli bromowych i do każdej dodaje się po 20 cm^3 kwasu siarkowego o ciężarze właściwym 1,29 przy 15°C (38,03%); otrzymane roztwory zawierają po 0,703 g bromu, następnie z biurety o podziałce 1/10 cm^3 dolewa się przy ostrożnem mieszaniu: do jednej kolby 20 cm^3 spirytusu drzewnego, do drugiej — 30 cm^3 spirytusu drzewnego. Szybkość dolewania winna być taka, aby w ciągu minuty wlewało się około 10 cm^3 spirytusu drzewnego. Roztwór, do którego dodaje się następnie 20 cm^3 spirytusu drzewnego, winien pozostać barwny, natomiast roztwór, do którego dodaje się 30 cm^3 spirytusu drzewnego, powinien natychmiast tracić barwę.

2. ZASADY PIRYDYNOWE.

Zabarwienie.

Zasady pirydynowe nie mogą być ciemniejsze od roztworu 2 cm^3 1/10 normalnego roztworu jodu w jednym litrze wody destylowanej. Dla porównania zabarwienia płynów używa się cylindrów ze szkła białego z płaskiem dnem (rys. 1) o wysokości 17,5 cm. i o średnicy 2 cm., posiadających nacięte kreski na wysokości 10 cm. od dna. Cylindry napełnia się płynami do kresek i dla porównania umieszcza w ciemni Kuczerowa. Porównanie uskutecznia się nad arkuszem białego papieru.

Strącanie soli kadmowej.

10 cm^3 zasad pirydynowych rozpuszcza się w kolbie miarowej litrowej w wodzie destylowanej, dopełnia do kreski i miesza dokładnie. Chemicznie czysty chlorek kadmowy przetapia się w celu pozbawienia wody i 5 g tak otrzymanego bezwodnego chlorku kadmowego rozpuszcza się w kolbie miarowej o pojemności 100 cm^3 w wodzie destylowanej, dopełnia do kreski i miesza dokładnie.

10 cm^3 powyższego roztworu zasad pirydynowych zadaje się 5 cm^3 5%-go roztworu chlorku kadmowego. Mieszaninę roztworu skłóca się silnie, poczem z roztworu winien się wkrótce wydzielić wyraźny osad krystaliczny.

Wpływ odczynników Nesslera.

10 cm^3 1%-go roztworu zasad pirydynowych, otrzymanego w sposób wskazany w ustępie 2, zadaje 5 cm^3 odczynnika Nesslera. Po skłóceniu roztworów winien się strącić biały osad.

Destylacja.

100 cm^3 zasad pirydynowych, odmierzonych przy 15°C wlewa się do kolby z blachy miedzianej (rys. 2) o grubości ścianek 0,5 mm. o średnicy 7 cm. i o wysokości do szyjki 7,5 cm., z szyjką wysokości 2,5 cm. o średnicy dolnej 2,3 cm. i średnicy górnej 2,5 cm., z dnem kulistem, zlekka spłaszczonem, o pojemności około 200 cm^3. Kolbę ustawia się na płytce azbestowej z okrągłem wycięciem o takiej średnicy, ażeby po wstawieniu w nią kolba opuściła się do wypukłego pierścienia, zrobionego na połowie jej wysokości. Do szyjki kolby wstawia się deflegmator jednokulkowy (rys. 3) o długości 170 mm i średnicy rurki 12 mm. Boczne ramię deflegmatora powinno być umocowane o 25 mm poniżej jego końca i o 55 mm ponad wydęciem kulistem. Średnica kulki deflegmatora 35 mm. Do górnego otworu deflegmatora wprowadza się termometr z podziałką na 1°C (rys. 6) o skali do 200°C, tak, ażeby zbiornik rtęciowy termometru znajdował się w samym środku kulki deflegmatora. Ramię boczne deflegmatora wprowadza się do chłodnicy szklanej Liebiga z płaszczem chłodzącym wodą, o długości co najmniej 400 mm. Drugi koniec chłodnicy wprowadza się do zgiętego przedłużacza, odprowadzającego skroplony płyn do cylindra miarowego z przytartym korkiem, o pojemności 100 cm^3 z podziałką na 1 cm^3. Podgrzewanie prowadzi się tak, aby w cylindrze skraplało się 5 cm^3 płynu w ciągu jednej minuty. Po podniesieniu się temperatury do 140°C odstawia się płomień, daje spłynąć reszcie skroplonej cieczy z chłodnicy, odstawia cy-

der miarowy, zakrywa go korkiem przytartym i po 30 minutach doprowadzania do temperatury 15°C odczytuje ilość destylatu. Jednocześnie podstawia się drugi cylinder miarowy pod przedłużacz i w dalszym ciągu ogrzewa miedzianą kolbę i prowadzi się destylację. Po podniesieniu się temperatury termometru do 160°C odstawia płomień i po zachowaniu wyżej wyszczególnionych przepisów ponownie odczytuje się ilość destylatu.

Ze 100 cm^3 zasad pirydynowych winno przedestylować: do 140°C co najmniej 50 cm^3, a do 160°C— co najmniej 90 cm^3.

Mieszanie z wodą.

Przy zmieszaniu zasad pirydynowych z podwójną objętością wody powinno się otrzymać płyn przezroczysty lub tylko słabo opalizujący. Dla określenia stopnia opalizowania miesza się w cylindrach ze szkła białego z płaskiem dnem (rys. 1) o wysokości 17.5 *cm* i o średnicy 2 *cm* — 5 cm^3 zasad pirydynowych z 10 cm^3 wody. Cylindry wstawia się do ciemni Kuczerowa. Przez otrzymaną warstwę płynu przy odczytywaniu po upływie 5 minut po zmieszaniu płynów powinno być umożliwione wyraźne odczytywanie Nr. 1 czcionek skali Snellena.

Zachowanie wobec ługu sodowego.

Do cylindra miarowego z przytartym korkiem szklanym o objętości 50 cm^3, z podziałką na 0.5 cm^3 wlewa się 20 cm^3 zasad pirydynowych i 20 cm^3 ługu sodowego o c. wł. 1.40 przy 15°C. Po silnem skłóceniu płynów i półgodzinnem pozostawieniu w spokoju winna się oddzielić warstwa zasad pirydynowych o objętości co najmniej 18.5 cm^3.

Określenie zasadowości.

10 cm^3 zasad pirydynowych rozpuszcza się w kolbie miarowej o pojemności 100 cm^3 w wodzie destylowanej, dopełnia do kreski i miesza dokładnie. 10 cm^3 otrzymanego roztworu zasad pirydynowych miareczkuje się normalnym kwasem siarkowym dotąd, dopóki kropla miareczkowanego roztworu, wzięta po starannem wymieszaniu i opuszczona na bibułę zabarwioną czerwienią Kongo, nie zabarwi papieru przejściowo na kolor niebieski. Do tej chwili winno być zużyte co najmniej 9.5 cm^3 normalnego roztworu kwasu siarkowego.

Papier zabarwiony czerwienią Kongo otrzymuje się przez zanurzenie pasków bibuły do sączenia w roztworze 1 *g* czerwieni Kongo w 1 litrze wody destylowanej i przez wysuszenie pasków, zawieszonych w tym celu na sznurku.

3. OLEJE KETONOWE.

Zabarwienie.

Oleje ketonowe nie mogą być ciemniejsze od roztworu 6 cm^3 1/10 normalnego roztworu jodu w jednym litrze wody destylowanej. Dla porównania zabarwienia płynów używa się cylindrów ze szkła białego z płaskiem dnem (rys. 1) o wysokości 17.5 *cm* i o średnicy 2 *cm*, posiadających nacięte kreski na wysokości 10 *cm* od dna. Cylindry napełnia się płynami do kresek i dla porównania umieszcza się w ciemni Kuczerowa. Porównanie uskutecznia się nad arkuszem białego papieru.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy określa się po uprzedniem pozbawieniu olejów ketonowych wody. Do szklanego cylindra z przytartym korkiem wlewa się oleje ketonowe, dodając około 10% wagowych wyżarzonego bezwodnego potażu i skłóca się w ciągu 10 minut. Ciężar właściwy określa się przy pomocy wagi Westphal'a. Oleje ketonowe winny wykazywać ciężar właściwy nie wyższy, niż 0.850 przy 15°C.

Zawartość wody.

Do cylindra miarowego z przytartym korkiem, o pojemności 250 cm^3, wlewa się 100 cm^3 olejów ketonowych i dopełnia się do 200 cm^3 wodnym roztworem potażu o c. wł. 1.50 przy 15°C. Płyny te skłóca się silnie w ciągu 3 minut i pozostawia w spokoju do czasu wyraźnego rozdzielenia się dwóch warstw i powrotu górnej warstwy do zupełnej przeźroczystości. Zmniejszenie się objętości górnej warstwy nie może być większe niż 4 cm^3.

Rozpuszczalność w spirytusie.

Do 100 objętości spirytusu o mocy 92° objętościowych dodaje się 3 objętości olejów ketonowych, miesza i dodaje 136.2 objętości wody destylowanej. Po silnem skłóceniu roztwór w spirytusie po obniżeniu jego mocy do 40° nie powinien wykazywać większego zmętnienia, a tembardziej nie mogą się z niego wydzielać kropelki oleiste.

Strącanie kwaśnym siarczynem sodowym.

Przez nasycony roztwór siarczynu sodowego przepuszcza się przy ciągłem ochładzaniu bezwodnik siarkowy do chwili zabarwienia się roztworu na kolor żółty i wydzielenia się z niego niepochłoniętego bezwodnika siarkowego. Roztwór tak otrzymanego kwaśnego siarczynu sodowego winien wówczas wykazywać c. wł. nie mniejszy niż 1.36 przy 15°C.

Do cylindra szklanego z korkiem przytartym wlewa się jednakowe objętościowo ilości olejów ketonowych i kwaśnego siarczynu sodowego, poczem skłóca się silnie zawartość cylindra w ciągu kilku minut, jednocześnie ochładzając mieszaninę lodem. Po pewnym czasie płyn winien wydzielić białe kryształy w całej swej masie.

Jeśliby jednak nie nastąpiło przy tej próbie wydzielenia kryształów, to w innem naczyniu w podobny sposób miesza się równe objętości roztworu kwaśnego siarczynu sodowego i czystego acetonu, przyczem wydzielają się białe kryształki. Nieznaczna część tych kryształków dodaje się do próby z olejami ketonowemi i skłóca ponownie mieszaninę, poczem musi nastąpić krystalizacja i cała masa próby winna zastygnąć.

Sucha pozostałość.

25 cm^3 olejów ketonowych odparowuje się w parownicy porcelanowej lub platynowej na kąpieli wodnej i pozostałość praży na silnym ogniu. Po wyprażeniu nie powinno nic pozostać na parownicy.

Destylacja.

100 cm^3 olejów ketonowych, pozbawionych wilgoci w sposób opisany w ustępie 2, odmierzonych przy 15°C, wlewa się do kolby z blachy miedzianej (rys. 2) o grubości ścianek 0.5 *mm*, o średnicy 7 *cm*, wysokości do szyjki 7.5 *mm*, z szyjką o wysokości 2.5 *cm*, średnicy 2.3 *cm* i średnicy górnej 2.5 *cm* z dnem kulistem, zlekka spłaszczonem, o pojemności około 200 cm^3. Kolbę ustawia się na płytce azbestowej z okrągłem wycięciem o takiej średnicy, ażeby po wstawieniu w nią kolba opuściła się do wypukłego pierścienia, zrobionego na połowie jej wysokości. Do szyjki kolby wstawia się deflegmator jednokulkowy (rys. 3) o długości 170 *mm* i średnicy rurki 12 *mm*. Boczne ramię deflegmatora powinno być umocowane o 25 *mm* poniżej górnego jego końca i o 55 *mm* ponad wydęciem kulistem. Średnica kulki deflegmatora 35 *mm*. Do górnego otworu deflegmatora wprowadza się termometr z podziałką na 1°C o skali 200°C (rys 6), tak ażeby zbiornik rtęciowy termometru znajdował się w samym środku deflegmatora. Ramię boczne deflegmatora wprowadza się do chłodnicy szklanej Liebiga z płaszczem chłodzącym wodą, o długości co najmniej 400 *mm*. Drugi koniec chłodnicy wprowadza się do zgiętego przedłużacza, doprowadzającego skroplony płyn do cylindra miarowego z przytartym korkiem, o pojemności 100 cm^3 z podziałką na 1 cm^3. Podgrzewanie prowadzi się tak, aby w cylindrze skraplało się 5 cm^3 płynu w ciągu 1 minuty. Cylinder podstawia się pod przedłużacz po dojściu temperatury do 75°C. Po podniesieniu się temperatury do 140°C odstawia się płomień, daje spłynąć reszcie skroplonej cieczy z chłodnicy, odstawia cylinder miarowy, zakrywa go korkiem przytartym i po 30 minutach doprowadzenia do temperatury 15°C odczytuje ilość destylatu. Jednocześnie podstawia się drugi cylinder miarowy pod przedłużacz, w dalszym ciągu ogrzewa kolbę miedzianą i prowadzi się destylację. Po podniesieniu się temperatury do 180°C odstawia płomień i po zachowaniu wyżej wyszczególnionych przepisów — ponownie odczytuje się ilość destylatu.

Ze 100 cm^3 olejów ketonowych winno przedestylować się do 140°C co najmniej 75 cm^3 i do 180°C — co najmniej 90 cm^3.

Reakcja olejów ketonowych.

Reakcja olejów ketonowych winna być obojętna lub słabo alkaliczna. Badanie uskutecznia się przez pogrążenie do próbki olejów ketonowych papierków lakmusowych czerwonego i niebieskiego uprzednio zwilżonych wodą.

4. NAFTA.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy nafty przy 15°C winien się wahać w granicach 0.79 — 0.80.

Rozpuszczalność w wodzie.

Po skłóceniu 20 cm^3 nafty z 25 cm^3 wody w cylindrze miarowym z korkiem przytartym o pojemności 50 cm^3 powinno się wydzielić po półgodzinnem odstawaniu przynajmniej 19 cm^3 warstwy górnej.

Rozpuszczalność w spirytusie.

5 cm^3 nafty przy temperaturze około 20°C winno rozpuścić się klarownie w 100 cm^3 spirytusu o mocy 92° objętościowych.

5. ROZTWÓR BARWNIKA FIOLETOWEGO

Roztwór barwnika winien zawierać 0.4 *g* fioletu krystalicznego w litrze spirytusu metylowego o cechach, odpowiadających normom, ustalonym w p. 1.

(Przyrządy służące do badania środków skażających do załącznika I-B patrz: strona 250 i 251).

ZAŁĄCZNIK II A. DO § 10.

ZAKRES STOSOWANIA SPIRYTUSU SKAŻONEGO ŚRODKAMI SZCZEGÓLNEMI, RODZAJ I ILOŚĆ TYCH ŚRODKÓW NA 1 HL. 100% SPIRYTUSU.

1. Do wytwarzania celuloidu, celitu, dermatoidu, jedwabiu sztucznego i syntetycznej kamfory

1 *kg* kamfory, lub
1 *kg* kalafonji, lub
10 *l* eteru.

2. Do wytwarzania farb anilinowych, drukarskich, bieli ołowianej, estrów kwasu octowego, żywic, alkaloidów, glukozydów, paraldehydu, kwasu salicylowego i jego soli, santoniny, materiałów wybuchowych, z wyjątkiem tych, które ze względu na potrzeby wojskowe wymagają spirytusu nieskażonego, oraz niektórych środków leczniczych i chemicznych, które w stanie gotowym nie zawierają spirytusu, tudzież estru etylo-octowego lub etylo-mrówkowego:

2 *l* terpentyny, lub
1.5 *l* czterochlorku węgla, lub
1 *kg* kalafonji.

3. Do wytwarzania różnego rodzaju lakierów, za wyjątkiem glazury browarniczej, oraz lakierów, używanych przy wyrobie środków spożywczych, jako też politury, wosków do cieniowania (częściowego zmywania lakieru z wyrobów ceramicznych), oraz środków do czyszczenia przedmiotów zdobniczych i galwanizowanych wyrobów metalowych:

1 *kg* kalafonji, lub
2 *l* terpentyny, lub
5 *l* benzyny naftowej, lub
0.025 *l* oleju zwierzęcego.

4. Do wytwarzania glazury browarniczej i apretury wyrobów gumowych:

1 *kg* kalafonji, lub
6 *kg* szelaku.

5. Do wytwarzania lakierów barwnych, farb do pieczętowania i atramentów:

2.5 *l* spirytusu drzewnego, lub
2 *l* terpentyny, lub
0.025 *l* oleju zwierzęcego.

6. Do przyrządzania kolodjum chlorosrebrowego, bromosrebrowego lub jodosrebrowego, żelatyny chlorosrebrowej, bromosrebrowej lub jodosrebrowej, lub podobnych związków, oraz innych emulsji do papierów, błon i klisz fotograficznych:

10 *l* eteru, lub
1 *l* płynnego kwasu karbolowego.

7. Do przygotowywania chlorku i bromku etylu, do tłuszczów lekarskich, zawierających jod lub brom, oraz do wytwarzania chloroformu, jodoformu i bromoformu:

0.5 *kg* chlorku etylu, lub
0.3 *kg* bromku etylu, lub
0.3 *kg* chloroformu, lub
0.3 *kg* jodoformu.

8. Do przygotowywania wyrobów perfumeryjnych i kosmetycznych:

2 *l* terpentyny, lub
1 *l* estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
0.5 *kg* tymolu, lub
5 *kg* tynktury benzoesowej, otrzymanej według recepty: 1 część wagowa żywicy benzoesowej i 5 części wagowych spirytusu.

9 Do przygotowywania płynów do dezynfekcji formalinowej (po chorobach zakaźnych):

1 *l* formaliny.

10. Do celów dezynfekcyjnych, np. mycia rąk przed operacją (lecz nie do przemywania lub wcierania):

1 *l* estru dwuetylowego kwasu ftalowego.

11. Do sporządzania płynów dla preparatów botanicznych, zoologicznych i medycznych:

1 *l* estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
1 *l* kwasu karbolowego płynnego, lub
1 *l* benzyny naftowej.

12. Do fabrykacji mydeł i wyrobów pokrewnych:

1 *kg* oleju rycynowego i
0.4 *kg* ługu sodowego lub potasowego.

13. Do przyrządzania tłuszczów i maści (lanoliny i t. p.), olejów przędzalniczych i folusowych, oraz galalitu:

5 *l* benzyny naftowej.

14. Do przyrządzania środków leczniczych wogóle:

2 *l* terpentyny, lub
1 *kg*. kalafonji, lub
1 *kg*. kamfory, lub
0,5 *kg*. tymolu.

15. Do sporządzania środków leczniczych dla użytku zewnętrznego:

1 *l* estru dwuetylowego kwasu ftalowego, lub
1 *l* kwasu karbolowego płynnego.

16. Do wyrobu octu stołowego:

kwas octowy w takim stosunku, ażeby przy 15°C zawartość w mieszaninie bezwodnego kwasu octowego wynosiła 10% zawartości absolutnego alkoholu, a zawartość alkoholu nie przekraczała 33% objętościowych.

17. Do wyrobu celonu:

5% acetonu i
3% benzolu.

18. Do przygotowywania esencji dla napojów bezalkoholowych, oraz do wyrobów cukierniczych:

4 *l* kwasu mlekowego — 50%-ego, lub
2,5 *l* „ „ — 80%-ego.

ZAŁĄCZNIK II B.

Badanie środków skażających, przeznaczonych do skażania specjalnego.

1. KAMFORA.

Cechy zewnętrzne.

Kamfora powinna mieć wygląd białej krystalicznej masy, lub krystalicznego proszku o silnym swoistym zapachu i gryząco palącym, gorzkawym smaku.

Próba na kruchość.

Po zamoczeniu w eterze kamfora winna stać się kruchą i dać się łatwo sproszkować.

Rozpuszczalność.

Kamfora winna rozpuszczać się łatwo i bez pozostałości w eterze, spirytusie (92°) lub chloroformie, w wodzie zaś w niewielkich ilościach.

Punkt topliwości.

Kamfora winna się się topić w granicach temperatur od 175 do 180°C.

Próba lotności.

0,5 *g* sproszkowanej kamfory powinno się ulotnić bez pozostałości przy nagrzewaniu w miseczce porcelanowej.

2. TERPENTYNA.

Cechy zewnętrzne.

Terpentyna jest to ciecz bezbarwna o charakterystycznym zapachu.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy terpentyny przy 15°C. winien się wahać w granicach od 0,855 do 0,885.

Destylacja.

Przy destylacji 100 cm^3 terpentyny w sposób podany dla zasad pirydynowych i olejów ketonowych powinno przejść do destylatu: do temperatury 150°C. — nie więcej niż 5 cm^3 i do 175°C—co najmniej 80 cm^3.

Rozpuszczalność w wodzie.

20 cm^3 terpentyny, po skłóceniu z 20 cm^3 wody i krótkiem odstaniu się powinno dać górną warstwę co najmniej 19 cm^3.

3. ETER.

Cechy zewnętrzne.

Eter jest to płyn bezbarwny o przyjemnym charakterystycznym zapachu.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy eteru przy 15°C powinien wynosić od 0,720 do 0,735.

Rozpuszczalność w wodzie.

20 cm^3 eteru po skłóceniu 20 cm^3 wody i krótkiem odstaniu się powinno dać górną warstwę co najmniej 16,5 cm^3.

4. OLEJ ZWIERZĘCY.

Cechy zewnętrzne.

Olej zwierzęcy jest cieczą o barwie brunatno-czarnej i wstrętnym zapachu.

Destylacja.

Przy destylowaniu 100 cm^3 oleju zwierzęcego w sposób przepisany dla zasad pirydynowych i olejów ketonowych, powinno przejść do destylatu: do temperatury 90°C. — nie więcej niż 5 cm^3, a do 180°C. — co najmniej 50 cm^3.

Reakcja pyrolowa.

2,5 cm^3 1% alkoholowego roztworu oleju zwierzęcego rozcieńcza się spirytusem 92° do 100 cm^3. Gdy do 10 cm^3 tego roztworu, który zawiera 0,025% oleju zwierzęcego, zanurzy się drzazgę sosnową, zwilżoną stężonym kwasem solnym, to po kilku minutach drzazga powinna się zabarwić intensywnie na czerwono.

Zachowanie wobec sublimatu.

5 cm^3 1% roztworu oleju zwierzęcego w spirytusie 92° zadane 5 cm^3 2% roztworu sublimatu w spirytusie 92°, powinny dać natychmiast obfity kłaczkowaty osad. Natomiast 5 cm^3 0,5% roztworu oleju zwierzęcego w spirytusie 92°, zadane 5 cm^3 2% roztworu sublimatu w spirytusie 92°, powinny spowodować natychmiastowe wyraźne zmętnienie mieszaniny.

5. CHLOROFORM.

Cechy zewnętrzne.

Chloroform jest to płyn bezbarwny o charakterystycznym zapachu i słodkawym smaku.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy chloroformu przy 15°C, waha się pomiędzy 1,485 i 1,489.

Rozpuszczalność w wodzie.

20 cm^3 chloroformu, skłóconych z 40 cm^3 wody po odstaniu się powinno dać dolną warstwę co najmniej 19 cm^3.

Punkt wrzenia.

Punkt wrzenia chloroformu leży w granicach około 62°C.

6. JODOFORM.

Cechy zewnętrzne.

Jodoform jest to krystaliczny cytrynowo żółty proszek, posiadający przenikliwy zapach.

Lotność.

Przy ogrzewaniu na porcelanowej miseczce 1 g jodoformu, powinien on ulotnić się bez pozostałości.

Punkt topliwości.

Punkt topliwości jodoformu waha się w granicach od 110 do 120°C.

7. TYMOL.

Cechy zewnętrzne.

Tymol — są to bezbarwne przezroczyste kryształki z zapachem tymianku.

Punkt topliwości.

Punkt topliwości tymolu waha się w granicach od 45 do 51°C.

Zachowanie się wobec kwasu siarkowego.

Kryształek tymolu, rozpuszczony na zimno w stężonym kwasie siarkowym daje żółte zabarwienie, które przy nagrzewaniu przechodzi stopniowo w kolor różowy.

8. FORMALINA.

Cechy zewnętrzne.

Formalina jest to płyn bezbarwny, przezroczysty, o ostrym charakterystycznym zapachu.

Zawartość aldehydu mrówkowego.

Formalina powinna zawierać co najmniej 30% aldehydu mrówkowego; po odparowaniu próbki forma-

liny, w naczyniu pozostaje biały bezpostaciowy osad nierozpuszczalny w wodzie (trójoxymetylen).

Reakcja z azotanem srebra.

W 1% rozczynie azotu srebrowego w obecności amoniaku i kilku kropel formaliny, wytwarza się przy nagrzewaniu srebrne zwierciadło.

Badanie zawartości aldehydu mrówkowego.

Do kolbki Erlenmeyera o pojemności 200 cm^3 z dobrze dopasowanym korkiem, wlewa się 25 cm^3 $^2/_1$ n. ługu sodowego, taruje się na wadze analitycznej i odważa się ściśle 3 g formaliny. Następnie w przeciągu 3 minut dodaje się powoli 50 cm^3 dobrej wody utlenionej, zawierającej 3% dwutlenku wodoru i zostawia się co najmniej na 15 minut. Po upływie tego czasu spłukuje się ściany kolbki i lejek, przez który nalewano wodę utlenioną i zostawia na dalsze 15 minut. Następnie po przekonaniu się, że zawartość kolbki jest już zupełnie zimna, miareczkuje się $^2/_1$ n. kwasem siarkowym, stosując lakmus jako wskaźnik. 1 cm^3 zużytego ługu sodowego odpowiada 0,06 g formaliny; znalezioną zawartość procentową należy pomnożyć przez ciężar właściwy formaliny.

9. ESTER DWUETYLOWY KWASU FTALOWEGO.

Cechy zewnętrzne.

Ester dwuetylowy kwasu ftalowego winien być płynem bezbarwnym a najwyżej słabo żółtawym. Jest on bezwonny lub całkiem słaby o przyjemnym eterycznym zapachu.

Punkt wrzenia.

Punkt wrzenia estru dwuetylowego kwasu ftalowego waha się między 286° i 293°C.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy estru dwuetylowego kwasu ftalowego powinien wynosić 1,120 do 1,130 przy 15°C.

Oznaczenie liczby zmydlenia.

5 g estru dwuetylowego kwasu ftalowego rozpuszcza się w 75 cm^3 normalnego ługu potasowego, zadaje 20 cm^3 spirytusu i w kolbie, połączonej z chłodnicą zwrotną, ogrzewa podczas ostrożnego wstrząsania przez mniej więcej 15 min. aż do zupełnego rozpuszczenia się estru. Następnie mieszaninę tę utrzymuje się we wrzeniu około pół godziny, poczem dodaje się parę kropel rozczynu fenolftaleiny i miareczkuje nadmiar ługu normalnym kwasem siarkowym aż do odbarwienia się płynu w kolbie. Do tego nie powinno się zużyć więcej jak 31 i nie mniej niż 29 cm^3 normalnego kwasu.

Zachowanie się z rozczynem nadmanganianu potasowego.

1 cm^3 estru dwuetylowego kwasu ftalowego zadajemy 10 cm^3 rozczynu nadmanganianu potasowego, zawierającego 0,01 g nadmanganianu potasu w jednym litrze wody, który po silnem jednominutowem wykłóceniu winien jeszcze przez 5 minut zachować barwę różową.

10. BENZYNA NAFTOWA.

Cechy zewnętrzne.

Benzyna naftowa winna zawierać wyłącznie niefluoryzujące części składowe nafty.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy benzyny naftowej waha się przy 15°C między 0,650 i 0,730.

Destylacja.

100 cm^3 benzyny naftowej przy destylacji w warunkach, wskazanych dla zasad pirydynowych i olejów ketonowych, winno dać: do 40°C. — nie więcej nad 5 cm^3 destylatu, do 110°C zaś, nie mniej niż 75 cm^3.

Rozpuszczalność w wodzie.

Po skłóceniu 20 cm^3 benzyny naftowej z 20 cm^3 wody, wydzielona górna warstwa, po półgodzinnem odstaniu, winna zawierać co najmniej 19 cm^3.

Rozpuszczalność w spirytusie.

2 cm^3 benzyny naftowej przy temperaturze nie wyższej nad 20°C winny rozpuszczać się klarownie w 20 cm^3 spirytusu 92%.

11. ŁUG SODOWY.

Cechy zewnętrzne.

Roztwór ługu sodowego 32,5%-wy, stanowi bezbarwny żółtawy przezroczysty płyn, który działa gryząco.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy roztworu ługu sodowego przy 15°C powinien wynosić 1,357 (38°Bé).

Miareczkowanie.

1 cm^3 ługu sodowego, rozcieńczony 20 cm^3 wody i zabarwiony kilku kroplami fenolftaleiny nie powinien odbarwić się po dodaniu 10 cm^3 normalnego kwasu siarkowego, przy ciągłem mieszaniu podczas miareczkowania.

12. OLEJ RYCYNOWY.

Cechy zewnętrzne.

Olej rycynowy powinien posiadać przy ciepłocie pokojowej wygląd gęstego, ciągliwego oleju, barwy jasnożółtej.

Rozpuszczalność w spirytusie.

5 g oleju rycynowego powinny rozpuszczać się całkowicie w 15 cm^3 spirytusu 92° przy ciepłocie pokojowej, dając roztwór przezroczysty.

Zawartość kwasu solnego.

Mieszanina 5 g oleju rycynowego i 25 cm^3 spirytusu 92°, z dodatkiem kilku kropel rozczynu spirytusowego fenolftaleiny, powinna zabarwić się na czerwono po dodaniu nie więcej niż 5 cm^3 1/10 n. ługu potasowego.

13. SZELAK.

Cechy zewnętrzne.

Szelak przedstawia się jako żółto-brunatne płatki lub jako brunatne żywicowate okruchy.

Punkt topliwości.

Szelak ogrzany winien topić się w temperaturze około 100°C i wydzielać właściwy sobie przyjemny zapach.

Rozpuszczalność w spirytusie.

Roztwór szelaku w gorącym spirytusie winien być zupełnie przezroczysty; po ostygnięciu zaś tego roztworu mogą się z niego wydzielać męty ciał o charakterze woskowatym.

Rozpuszczalność w eterze.

5 *g* sproszkowanego szelaku po wyługowaniu eterem winny pozostawić co najmniej 4,5 *g* części nierozpuszczalnych w eterze.

Rozpuszczalność w benzynie.

5 *g* sproszkowanego szelaku, po wyługowaniu benzyną naftową, winny pozostawić co najmniej 4 *g* części, nierozpuszczalnych w benzynie.

14. KALAFONJA.

Cechy zewnętrzne.

Kalafonja winna przedstawiać się jako żółte lub ciemno-brunatne twarde bryłki, przeświecające na krawędziach, o przełomie szklistym, muszlowym. Kalafonja winna być bezwonna lub o zapachu żywicy.

Rozpuszczalność.

2 *g* kalafonji winny się rozpuszczać całkowicie w 25 cm^3 spirytusu w temperaturze pokojowej.

Badanie na zawartość żywicy.

Kilka okruszków kalafonji, rozpuszczone w 1 cm^3 bezwodnika kwasu octowego bez podgrzewania i zadane kilkoma kroplami kwasu siarkowego o ciężarze właściwym 1,53 przy 15°C zaiwerającego 62 *g* kwasu siarkowego w 100 *g*, winny natychmiast dawać niebieskie lub czerwono-fioletowe zabarwienie, które w krótkim czasie przechodzi w kolor brudno-brunatny.

Oznaczenie liczby zmydlania.

2 *g* kalafonji odważa się z dokładnością do *mg* i wsypuje się do kolbki o pojemności 150 cm^3 i miesza z 25 cm^3 ½ n. spirytusowego roztworu ługu potasowego. Po zaopatrzeniu kolbki w doszlifowaną dokładnie rurkę zwrotną, ogrzewa się zawartość kolbki na kąpieli wodnej przy częstem mieszaniu przez poruszanie w przeciągu 30 minut. Następnie dodaje się kilka kropel fenolftaleiny i miareczkuje gorący jeszcze płyn zapomocą ½ n. kwasu solnego przy ciągłem mieszaniu. Przedtem określa się miareczkowaniem zużycie tegoż ½ n. kwasu solnego na 25 cm^3 wskazanego powyżej spirytusowego roztworu ługu potasowego. Różnica zużycia kwasu solnego w obydwóch wypadkach winna wynosić na 1 *g* kalafonji nie mniej niż 5 cm^3 i nie więcej niż 6,5 cm^3.

15. CHLOREK ETYLU.

Cechy zewnętrzne.

Chlorek etylu winien przedstawiać ciecz bezbarwną, ruchliwą, która w temperaturze pokojowej ulatnia się bez pozostałości, pali się zaś płomieniem świecącym o zielonych przebłyskach.

Punkt wrzenia.

Punkt wrzenia winien leżeć w granicach od 12 do 13°C.

16. BROMEK ETYLU.

Cechy zewnętrzne.

Bromek etylu winien przedstawiać ciecz bezbarwną o właściwym sobie zapachu.

Punkt wrzenia.

Punkt wrzenia winien leżeć w granicach temperatury około 40°C.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy winien się wahać w granicach od 1,452 do 1,458 przy 15°C.

Rozpuszczalność.

20 cm^3 bromku etylu wykłócona z 40 cm^3 wody po oddzieleniu się warstw, powinny dawać dolną warstwę nie mniejszą od 19 cm^3.

17. CZTEROCHLOREK WĘGLA.

Cechy zewnętrzne.

Czterochlorek węgla jest płynem bezbarwnym o właściwym sobie słodkawym zapachu.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy przy 15°C waha się od 1,590 do 1,610.

Destylacja.

100 cm^3 czterochlorku węgla, poddane destylacji w warunkach wskazanych dla zasad pirydynowych i olejów ketonowych powinny dawać przy temperaturach: do 75°C — najwyżej 5, a do 80°C — najmniej 90 cm^3 destylatu.

Rozpuszczalność w wodzie.

Po skłóceniu 20 cm^3 czterochlorku węgla z 40 cm^3 wody i odstaniu się, powinna dolna warstwa płynu wynosić co najmniej 19 cm^3.

18. KWAS KARBOLOWY PŁYNNY.

Cechy zewnętrzne.

Kwas karbolowy płynny jest płynem bezbarwnym lub czerwono-brunatnym o właściwym sobie zapachu. Jest to płyn gryzący.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy kwasu karbolowego płynnego waha się w granicach od 1,066 do 1,071 przy 15°C.

Oznaczenie zawartości czystego fenolu.

1 *g* kwasu karbolowego płynnego, odważony z dokładnością do 1 *mg.*, rozpuszcza się w kolbie miarowej litrowej w wodzie destylowanej i kolbę uzupełnia się wodą do 1 *l*; 25 cm^3 tego roztworu wlewa się do kolby szklanej o pojemności około 250 cm^3 zaopatrzonej szczelnie w przytarty korek szklany. Następnie do kolby dodaje się 50 cm^3 roztworu soli bromowej, sporządzonego sposobem wskazanym w dziale badania spirytusu drzewnego i dolewa do kolby

przy silnem jej wstrząsaniu 3 cm^3 kwasu siarkowego o c. wł. 1,84 przy 15°C. Po 15 minutach dodaje się do zawartości kolby 2 *g* jodku potasowego, ponownie silnie wstrząsa i po 5 minutach odstania miareczkuje się wydzielony jod 1/10 n. rozczynem tiosiarczynu sodowego, dodając w końcu nieco rozczynu skrobi, jako wskaźnika. Przy miareczkowaniu jodu aż do odbarwienia powinno się zużyć najwyżej 4,25 cm^3 1/10 n. rozczynu tiosiarczynu sodowego, czyli 17 cm^3 tegoż na 1 *g* kwasu karbolowego płynnego.

19. ACETON.

Cechy zewnętrzne.

Aceton winien być płynem bezbarwnym, przezroczystym, bez mechanicznych zanieczyszczeń.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy acetonu może wahać się w granicach od 0,780 do 0,810 przy 15°C

Zawartość czystego acetonu.

Aceton winien zawierać nie mniej niż 97% czystego acetonu. Dla określenia tej zawartości przeprowadza się badanie w sposób następujący:

Do tarowanej kolby Erlenmeyera o pojemności 200 cm^3, nalewa się 20 cm^3 wody destylowanej i waży powtórnie, poczem dodaje się 2 cm^3 acetonu i znowu waży. Następnie miesza się dokładnie, dodaje tyle wody destylowanej, ażeby cała ilość płynu ważyła około 100 *g*, określa się dokładnie wagę i miesza ponownie. Z kolby tej przelewa się pipetą 2 cm^3 płynu do tarowanej kolby objętości 200 cm^3 i wraz z nią odważa. Dodaje się następnie do kolby 25 cm^3 1/1 n. roztworu ługu sodowego, miesza się i pozostawia w spokoju w przeciągu 5 minut, poczem dodaje się kroplami 50 cm^3 1/10 n. roztworu jodu mniej więcej w przeciągu 10 minut, mieszając mocno zawartość kolby. Po dodaniu roztworu jodu zostawia się płyn w spokoju przez 10—15 minut, poczem dodaje się 25 cm^3 1/1 n. kwasu siarkowego. Nadmiar jodu określa się zapomocą miareczkowania 1/10 n. roztworem podsiarczynu sodowego, używając krochmalu jako wskaźnika.

Określanie osadu.

Osad określa się przez odparowanie na wodnej łaźni do sucha 100 cm^3 acetonu; osad nie powinien ważyć więcej niż 0,01% wagi acetonu.

Rozpuszczalność w wodzie.

Aceton winien się rozpuszczać w wodzie w każdym stosunku i dawać przytem płyn przezroczysty.

Określenie kwasowości.

Kwasowość określa się zapomocą miareczkowania 1/30 n. ługiem sodowym w obecności fenolftaleiny. Kwasowość acetonu wyraża się w % kwasu octowego i nie powinna być większa niż 0,01% w stosunku wagowym.

Destylacja.

Próbę destylacji przeprowadza się z 100 cm^3 acetonu w warunkach wskazanych dla zasad pirydynowych i olejów ketonowych. Szybkość destylacji — 2 krople destylatu na sekundę. Pomiędzy 55° i 60°C powinno przechodzić do destylatu co najmniej 90 cm^3.

20. BENZOL.

A. BENZOL SUROWY.

Cechy zewnętrzne.

Benzol surowy, o zawartości 90—95% czystego benzolu i 5—10% toluolu, ksylolu i t. p., jest płynem bezbarwnym o swoistym słabym zapachu.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy benzolu surowego przy 15°C powinien wahać się w granicach od 0,875—0,880.

Rozpuszczalność w wodzie.

20 cm^3 benzolu surowego, po skłóceniu z 20 cm^3 wody i 5-minutowem odstaniu się, powinny dać górną warstwę co najmniej 19 cm^3.

Destylacja.

Przy destylacji 100 cm^3 benzolu surowego w warunkach wskazanych dla zasad pirydynowych i olejów ketonowych powinny przejść do destylatu przy temperaturach: do 79°C — nie więcej niż 1 cm^3, zaś od 79° do 100°C nie mniej niż 90 cm^3.

Reakcja z kwasem siarkowym.

Po silnem skłóceniu w ciągu 5 minut w probówce z doszlifowanym korkiem 5 cm^3 benzolu surowego z 5 cm^3 czystego kwasu siarkowego (c. wł. 1,84 przy 15°C) i odstaniu się mieszaniny przez 2 minuty, dolna warstwa winna być zabarwiona na kolor ciemny, nie o większej jednak intensywności zabarwienia niż rozczyn, zawierający 1 *g* czystego dwuchromianu potasowego w 1 *l* 50%-go kwasu siarkowego o c. wł. 1,40 przy 15°C. Porównanie uskutecznia się w ciemni Kuczerowa nad arkuszem białego papieru.

B. SOLVENTNAFTA 1.

Cechy zewnętrzne.

Solventnafta 1. o zawartości 68% ksylolu, 25% kumolu, 5% toluolu, tudzież około 2% zasad pirydynowych, jest płynem o barwie żółtawej i wyraźnym zapachu pirydyny.

Ciężar właściwy.

Ciężar właściwy Solventnafty 1., przy 15°C winien wynosić 0,880 do 0,885.

Rozpuszczalność w wodzie.

20 cm^3 Solventnafty 1., po skłóceniu z 20 cm^3 wody i 5-minutowem odstaniu się powinny dać górną warstwę co najmniej 19 cm^3.

Destylacja.

Przy destylacji 100 cm^3 Solventnafty 1, w warunkach, wskazanych dla zasad pirydynowych i olejów ketonowych, powinno przejść do destylatu: do temperatury 130°C nie więcej niż 1 cm^3, zaś od 130 do 170°C — co najmniej 90 cm^3.

21. KWAS MLEKOWY.

Cechy zewnętrzne.

Kwas mlekowy winien przedstawiać płyn klarowny, bezbarwny lub słabo żółty o właściwym sobie zapachu i kwaśnym smaku.

Określenie zawartości kwasu mlekowego.

25 *g* kwasu mlekowego rozcieńcza się wodą do 100 cm^3. Do 10 cm^3 tego roztworu dodaje się kilka kropli roztworu fenolftaleiny i miareczkuje się normalnym ługiem sodowym.

Trwałe zabarwienie czerwone powinno następować po dodaniu co najmniej 13 cm^3 ługu przy miareczkowaniu roztworu kwasu mlekowego 50%-go, lub 19 cm^3 — przy miareczkowaniu roztworu kwasu mlekowego 80%-go.

Reakcja z chlorkiem żelazowym.

Do 100 cm^3 wody dodaje się 2 krople 20% wodnego roztworu chlorku żelazowego i 2 krople 25% kwasu solnego. Do 10 cm^3 otrzymanego w ten sposób płynu dodaje się 2—3 cm^3 kwasu mlekowego, poczem powinno się zjawić wkrótce zabarwienie żółto-zielonkowate, aż do zielonego.

Reakcja z azotanem srebra.

Do 10 cm^3 wody dodaje się 2—3 cm^3 kwasu mlekowego, oraz 1 cm^3 5% roztworu azotanu srebra, przyczem płyn powinien pozostać klarownym, lub wykazywać tylko słabe zmętnienie.

22. TYNKTURA BENZOESOWA.

1. Tynkturę benzoesową przygotowuje się z:
1 cz. wag. Resina benzoes i
5 „ „ spirytusu rektyfikowanego 90% objęt.

Odważoną ilość Resina benzoes miesza się z dobrze przemytym piaskiem bądź gruboziarnistym pumeksem, rozciera w moździerzu i następnie wsypuje do obliczonej ilości spirytusu (pewną ilość spirytusu zostawia się do opłukania moździerza). Mieszaninę, często skłócając, pozostawia się na 2 doby, poczem odsącza.

2. Tynktura benzoesowa powinna być klarowna, czerwono-bronzowa, o cięż. wł. 0,870—0,890 przy 15°C.

3. Przy zmieszaniu tynktury benzoesowej z małą ilością wody mieszanina staje się mleczno-białą. Niebieski papierek lakmusowy, zanurzony do tej mieszaniny, powinien się zabarwić na kolor czerwony.

4. O ile odparować 5 cm^3 tynktury benzoesowej w małej parownicy na łaźni wodnej, dodając do pozostałości 0,1 *g* nadmanganianu potasu oraz 10 cm^3 wody i mieszaninę poddać ogrzewaniu — nie powinien zjawiać się zapach olejku gorzkich migdałów nawet po upływie dłuższego czasu.

5. Po odparowaniu w tyglu na łaźni wodnej i następnem wysuszeniu przez 15 minut w 101—102° odważonej ilości tynktury benzoesowej — pozostałość w tyglu powinna wynosić co najmniej 14% wagowych użytej do odparowania tynktury.

NORMY ILOŚCIOWE PRÓBEK ŚRODKÓW SKAŻAJĄCYCH, PRZESYŁANYCH DO BADANIA CHEMICZNEGO (DO ZAŁĄCZNIKÓW I i II).

Środki skażające przesyłane celem zbadania powinny znajdować się w zupełnie czystych, szczelnie zamkniętych lub zakorkowanych naczyniach, lub też w czystych możliwie dobrze izolowanych od wpływów wilgoci opakowaniach.

Ilości środków skażających, przesyłane do pracowni chemicznej winny być następujące:

A. ŚRODKI OGÓLNEGO SKAŻANIA:

Alkohol metylowy	1 *l*
Zasady pirydynowe	600 cm^3
Olej ketonowy	1 *l*
Nafta	400 cm^3
Fiolet krystaliczny	5 *g*

B. ŚRODKI SPECJALNEGO SKAŻANIA:

Kamfora	30 *g*
Terpentyna	500 cm^3
Eter	500 cm^3
Olej zwierzęcy	300 cm^3
Chloroform	300 cm^3
Jodoform	5 *g*
Tymol	15 *g*
Formalina	400 cm^3
Ester dwuetylowy kwasu ftalowego	350 cm^3
Benzyna naftowa c. wł. 0,65 — 0,73	500 cm^3
Ług sodowy	50 *g*
Olej rycynowy	30 *g*
Szelak	50 *g*
Kalafonja	30 *g*
Chlorek etylowy	50 cm^3
Bromek etylowy	100 cm^3
Czterochlorek węgla	250 cm^3
Kwas karbolowy płynny	40 *g*
Aceton	1 *l*
Benzol	400 cm^3
Solventnafta	400 cm^3
Kwas mlekowy	75 *g*
Tynktura benzoesowa	100 cm^3
Kwas octowy	100 cm^3
Ocet	500 cm^3

ZAŁĄCZNIK III. DO § 30.

O WYROBIE OCTU.

Urządzenie lokalu octowni.

§ 1.

Lokal przeznaczony na octownię nie może mieć żadnej łączności z zamieszkałemi pomieszczeniami i innemi przedsiębiorstwami, powinien przytem posiadać: 1) skład dla przechowywania skażonego spirytusu, nadający się do nałożenia urzędowego zabezpieczenia, 2) oddział fabrykacji octu, 3) skład gotowego octu i 4) pokój przeznaczony dla czynności organów kontroli skarbowej.

Octownie uruchomione przed wydaniem niniejszego rozporządzenia, nieodpowiadające co do urządzenia lokalu powyższym wymaganiom, winny niezwłocznie donieść o tem władzy skarbowej II instan-

cji, która w każdym poszczególnym wypadku orzeka, czy dalsze funkcjonowanie octowni w tym lokalu jest możliwe, ewentualnie jakie niezbędne zmiany muszą być przeprowadzone.

Oddział przyjęcia i przechowywania spirytusu.

§ 2.

W oddziale tym powinny znajdować się naczynia i przyrządy potrzebne do przyjęcia, skażania i przechowywania spirytusu.

Naczynia transportowe, kadź denaturacyjną, dostępną ze wszystkich stron do zbadania, i naczynia do przechowywania skażonego spirytusu należy urzędownie wymierzyć wodą i zaopatrzyć w laski miernicze lub płynowskazy ze skalą, zapomocą których możnaby dokładnie określić ilość płynu.

O powyższej czynności organa kontroli skarbowej powinny sporządzić odpowiedni protokół w dwóch egzemplarzach z dołączeniem rysunku laski mierniczej lub płynowskazu. Jeden egzemplarz protokółu pozostaje na miejscu, drugi przedkłada się władzy skarbowej I instancji.

Oddział fabrykacji octu.

§ 3.

W lokalu przeznaczonym do fabrykacji octu znajdują się stojaki (aparaty) do przerobu spirytusu na ocet, naczynia do przechowywania dziennej porcji skażonego spirytusu i rezerwoar do przyjęcia gotowego już produktu. Naczynia te mogą być wymierzone zapomocą obliczenia kubicznego.

Magazyn gotowego octu.

§ 4.

Ocet gotowy przechowuje się w oddzielnym, przeznaczonym do tego celu magazynie, w odpowiednich zbiornikach, które powinny być wymierzone zapomocą obliczenia kubicznego i utrzymane w zupełnej czystości.

Pokój do spełniania czynności organów kontroli skarbowej.

§ 5.

W pokoju przzenaczonym dla organów kontroli skarbowej winny być przechowywane przyrządy i odczynniki potrzebne do określenia ilości i jakości spirytusu i octu, jako to: komplet miar cechowanych o pojemności 1 litra i 10 litrów do przemiaru naczyń, waga legalizowana, cechowany spirytusomierz, termometr i tablice redukcyjne, aparacik odpędowy, cylinder szklany zaopatrzony w podziałki, pipety, roztwór fenolftaleiny, ługu sodowego i t. p. W pokoju tym również przechowuje się książki fabryczne, zeszyty i dowody.

Roztwór fenolftaleiny i ług sodowy winny być przechowywane pod urzędowem zamknięciem.

W wypadkach wyznaczenia dla stałego dozorowania octowni specjalnego urzędnika, niezależnie od tej kancelarji obowiązany jest właściciel octowni na żądanie władzy skarbowej II instancji wyznaczyć przy samej fabryce bezpłatne, suche, widne i ciepłe mieszkanie (pokój z kuchnią) z opałem i oświetleniem dla tego urzędnika.

Oznajmienie lokalu i weryfikacja octowni.

§ 6.

Oznajmienie lokalu i weryfikacja octowni odbywają się z zachowaniem odpowiednich przepisów, obowiązujących przy uruchomieniu gorzelni. (Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1925 r. o urządzeniu i kontroli gorzelni.—Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 579).

Wydawanie spirytusu do wyrobu octu.

§ 7.

Wydawanie spirytusu do wyrobu octu odbywa się w obecności organów kontroli skarbowej z zastosowaniem przepisanych formalności i po złożeniu odpowiedniego zabezpieczenia opłaty monopolowej. Po przyjęciu i skażeniu spirytusu i po wpłaceniu przez właściciela należności za ewentualny przekraczający dozwoloną normę zanik drogowy zwalnia się zabezpieczenie.

Skażenie spirytusu.

§ 8.

Skażanie uskutecznia się przez zmieszanie spirytusu z wodą i z octem w takim stosunku, aby zawartość kwasu octowego w mieszaninie wynosiła nie mniej niż dziesięć procent zawartości bezwodnego alkoholu i ażeby moc mieszaniny była nie większa niż 33% alkoholu.

§ 9.

Obowiązki organów skarbowych przy kontroli skażonego spirytusu polegają na baczeniu, aby spirytus po skażeniu użyty był do celów nie innych, niż pierwotnie przeznaczono.

Rozcieńczenie spirytusu wodą i dodawanie octu.

§ 10.

Zapomocą niżej podanych wzorów oblicza się liczbę litrów wody i octu o dowolnej mocy, które należy dodać do spirytusu celem otrzymania denaturatu o żądanej procentowej zawartości alkoholu i kwasu octowego.

1) Liczbę litrów słabego spirytusu, otrzymaną z danej liczby litrów alkoholu bezwodnego (100%-go), określa się zapomocą następującego wzoru:

$$D = \frac{a \cdot 100}{z} \quad \text{(1)}$$

D = oznacza liczbę litrów słabego spirytusu, otrzymanego po rozcieńczeniu alkoholu bezwodnego;

a = oznacza liczbę litrów alkoholu bezwodnego, wziętego do rozcieńczenia;

z = procentowość spirytusu po rozcieńczeniu.

Przykład: Ile litrów spirytusu 12%-go otrzyma się, rozcieńczając wodą 150 *l* alkoholu bezwodnego (100%-go)?

$$D = \frac{a \cdot 100}{z} = \frac{150 \cdot 100}{12} = 1250\ l.\ 12\%\ \text{spirytusu.}$$

2) Liczbę litrów wysokoprocentowego spirytusu, otrzymaną z danej liczby litrów alkoholu bezwodnego, określa się zapomocą wzoru:

$$S = \frac{a \cdot 100}{m} \quad \ldots\ldots (2)$$

S = oznacza liczbę litrów wysokoprocentowego spirytusu, otrzymanego z alkoholu bezwodnego;
a = oznacza liczbę litrów alkoholu bezwodnego, wziętego do rozcieńczania;
m = oznacza procentowość (moc) spirytusu po rozcieńczeniu.

Przykład: Ile litrów spirytusu 92%-go otrzyma się, rozcieńczając wodą 150 *l* alkoholu bezwodnego?

$$S = \frac{a \cdot 100}{n} = \frac{150 \cdot 100}{92} = 163{,}04 \text{ litrów.}$$

3) Liczbę litrów alkoholu bezwodnego, znajdującą się w danej liczbie litrów spirytusu o dowolnej mocy, określa się zapomocą następującego wzoru:

$$a = \frac{S \cdot m}{100} \quad \ldots\ldots (3)$$

a, S, m — mają takie znaczenia, jak w punkcie 2-im.

Przykład: Ile litrów alkoholu bezwodnego znajduje się w 1250 litrach 12%-go spirytusu?

$$a = \frac{S \cdot m}{100} = \frac{1250 \cdot 12}{100} = 150\ l. \text{ alkoholu bezwodnego.}$$

4) Aby określić ile litrów octu o znanej procentowości potrzeba do skażenia pewnej ilości spirytusu, należy się posiłkować wzorem:

$$o = \frac{a \cdot 10}{k} \quad \ldots\ldots (4)$$

O = oznacza poszukiwaną liczbę litrów octu;
a = oznacza liczbę litrów alkoholu bezwodnego, znajdującego się w skażanym spirytusie;
k = oznacza procentowość (moc) octu, użytego do skażania.

Uwaga: Wzór 4 jest w ten sposób wyprowadzony, aby zawartość kwasu octowego w denaturacie pozostawała zawsze w niezmiennym 10-cio procentowym stosunku do zawartości alkoholu bezwodnego (10 części objęt. alkoholu na 1 część objęt. kwasu octowego).

Przykład: Ile litrów 9%-go octu należy dodać do 1250 *l* 12%-go spirytusu, aby go skazić?

$$a = \frac{S \cdot m}{100} = \frac{1250 \cdot 12}{100} = 150\ l.$$

$$o = \frac{a \cdot 10}{k} = \frac{150 \cdot 10}{9} = 166{,}67\ l. \text{ octu.}$$

5) Liczbę litrów wody, którą należy dodać do skażonego octem spirytusu, aby otrzymać normalny denaturat, oblicza się ze wzoru:

$$W = D - (S + O) \quad \ldots\ldots (5)$$

W = oznacza liczbę litrów wody, którą należy dodać do skażonego spirytusu;
D, S i O — mają takie znaczenie, jak w ustępach poprzednich.

Przykład: 163,04 litrów spirytusu 92%-go zostało skażone 166,67 *l* octu. Ile litrów wody należy dodać do tej mieszaniny, aby otrzymać denaturat o zawartości 12%-ów alkoholu? Należy przedewszystkiem określić wielkość D; w tym celu zapomocą wzoru 3 wylicza się liczbę litrów bezwodnego alkoholu, znajdującego się w 163,04 (S) litrach 92% (m) spirytusu:

$$a = \frac{S \cdot m}{100} = \frac{163 \cdot 92}{100} = 150\ l.;$$

teraz zapomocą wzoru 1-go:

$$D = \frac{a \cdot 100}{z} = \frac{150 \cdot 100}{12} = 1250\ l.$$

wobec czego

$$W = D - (S + O) = 1250 - (163 + 166{,}7) = 920{,}3\ l.$$

Uwaga: Przy obliczeniach setne części litra od 0,01 do 0.05 odrzucamy, zaś powyżej 0,05 *l* zamieniamy na 0,1 *l*.

Przykłady ogólne:

I) Należy skazić 10.000 litrów 96%-go spirytusu zapomocą 10%-go octu, przyczem denaturat powinien zawierać 12%-ów alkoholu. Ile litrów octu i wody zużyje się do tego celu?

$$a = \frac{S \cdot m}{100} = \frac{10000.96}{100} = 9600\ l. \text{ bezwodnego alkoholu}$$

$$D = \frac{a \cdot 100}{z} = \frac{9600 \cdot 100}{12} = 80000\ l.$$

$$O = \frac{a \cdot 10}{k} = \frac{9600 \cdot 10}{10} = 9600\ l. \text{ octu użyto do skażania.}$$

$$W = D - (S + O) = 80000 - (10000 + 9600) = 60.400\ l.$$

wody użyto do rozcieńczenia.

II) W 90%-ym spirytusie, wziętym do skażania, znajdowało się 800 *l* bezwodnego alkoholu; spirytus ten skażono zapomocą octu o mocy 8,5%. Ile litrów octu i wody należało zużyć, aby otrzymać denaturat, zawierający 20%-ów alkoholu bezwodnego?

$$D = \frac{a \cdot 100}{z} = \frac{800 \cdot 100}{20} = 4000\ l.$$

$$S = \frac{a \cdot 100}{m} = \frac{800 \cdot 100}{90} = 888{,}9\ l.$$

$$O = \frac{a \cdot 10}{k} = \frac{800 \cdot 10}{8{,}5} = 941{,}2\ l. \text{ octu zużyto do skażania}$$

$$W = D - (S + O) = 4000 - (888{,}9 + 941{,}2) = 2169{,}9\ l.$$

wody użyto do rozcieńczenia.

III) 1000 *l* 90%-go spirytusu skaża się octem i rozcieńcza wodą, aby otrzymać denaturat 30% w stosunku do alkoholu. Ile otrzyma się litrów denaturatu?

$$a = \frac{S \cdot m}{100} = \frac{1000 \cdot 90}{100} = 900\ l. \text{ alkoholu bezwodnego}$$

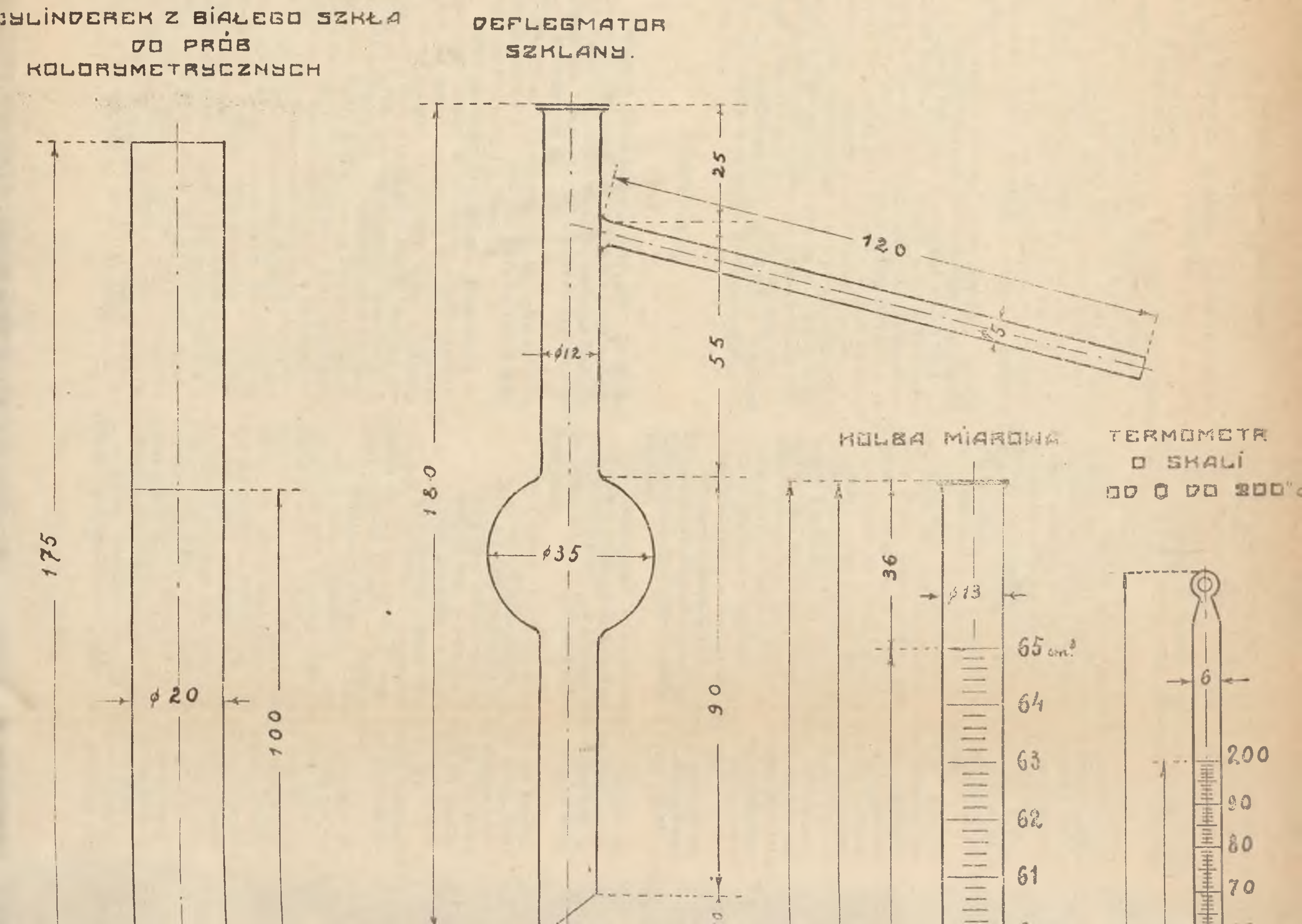
w 1000 *l*. 90% spirytusu;

$$D = \frac{a \cdot 100}{z} = \frac{900 \cdot 100}{30} = 3000 \text{ litrów denaturatu.}$$

(Dalszy ciąg patrz strona: 248).

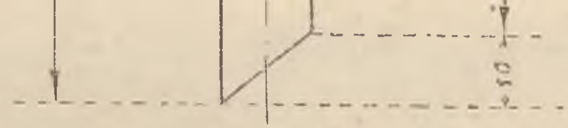
PRZYRZĄDY SŁUŻĄCE DO BADANIA ŚRODKÓW SKAŻAJĄCYCH.

DO ZAŁĄCZNIKA I—B.

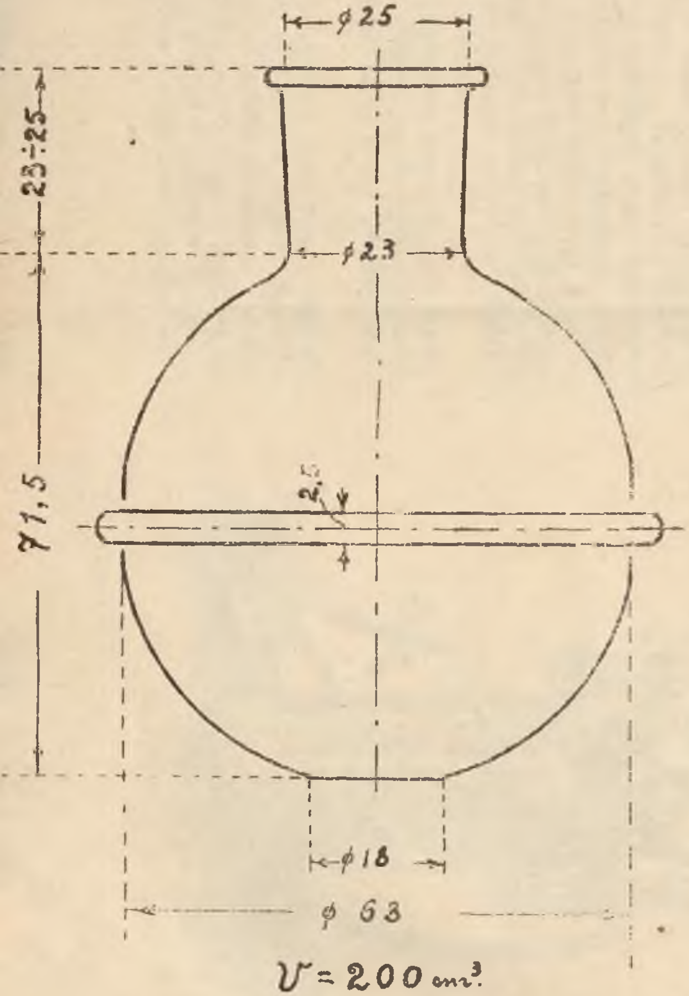

RYS. 1.

RYS. 3.

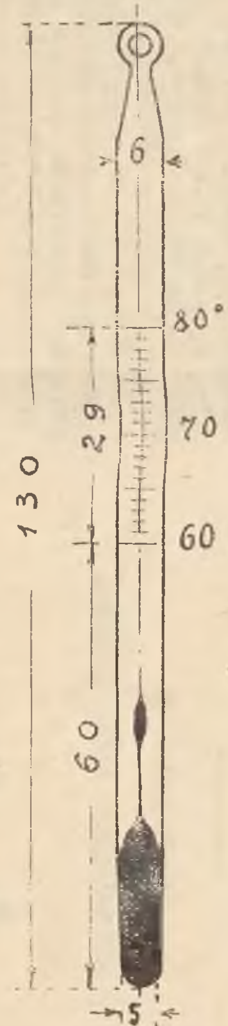
KOLBKA DYSTYLACYJNA
Z MIEDZIANEJ BLACHY.

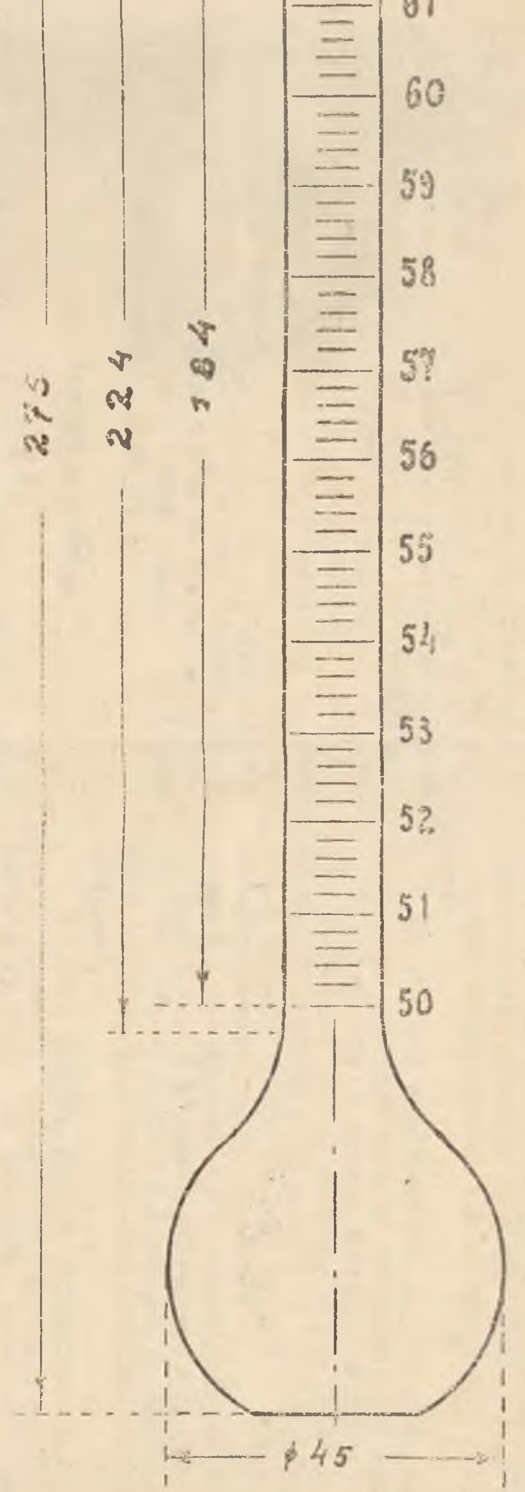
$V = 200\ cm^3$

RYS. 2.

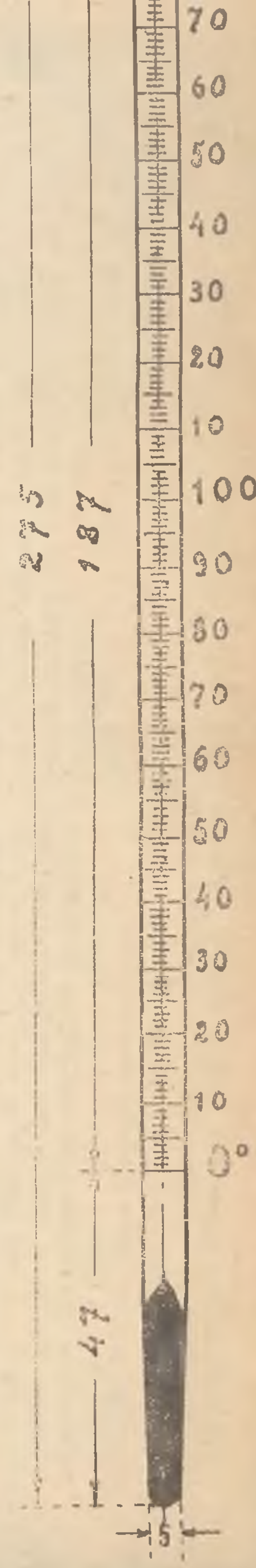
TERMOMETR O SKALI
OD 60 DO 80° C.

RYS. 4

RYS. 5.

RYS. 6.

Badanie spirytusu skażonego.

§ 11.

a) **Oznaczenie alkoholu.** Zawartość alkoholu w skażonym spirytusie określa się zapomocą szklanego alkoholomierza.

b) **Oznaczenie kwasu octowego.** Przy badaniu skażonego spirytusu na kwas octowy korzysta się z cylinderka na podstawie; cylinderek posiada podziałkę, której najniższa kreska — zerowa — odpowiada pojemności 25 cm^3. Przy następnych kreskach podziałki, pojemność między któremi wynosi 1,7 cm^3, umieszczone są cyferki 0,2 — 0,4 — 0,6 — 0,8 — 1,0 — 1,2 i t. d., aż do..... 25, wskazujące na procentową zawartość kwasu octowego w badanym skażonym spirytusie.

Oznaczenie prowadzi się w następujący sposób: do cylinderka wlewa się 25 cm^3 badanego denaturatu, t. j. ściśle do dolnej kreski podziałki, dodaje się 2 — 3 krople fenolftaleiny (1 *g* fenolft. w 500 *g* 95% spirytusu) i kłócąc dolewa się kroplami tyle półnormalnego ługu sodowego, aby płyn przedtem bezbarwny zabarwił się na kolor jasno fioletowy. Ciemno fioletowe zabarwienie wskazuje na niedokładność próby.

Jeżeli po dodaniu ługu powierzchnia zabarwionego płynu sięga podziałki z cyferką n. p. 2,4, to w badanym denaturacie znajduje się 2,4%-ów kwasu octowego, jeżeli zaś wspomniana powierzchnia znajduje się, n. p. pośrodku między kreskami 2,8 i 3, to procent kwasu octowego w badanym denaturacie będzie się równać 2,9.

Badanie octu.

§ 12.

Głównym celem badania octu jest określenie niektórych jego części składowych, przedewszystkiem **kwasu octowego i alkoholu,** następnie kwasów mineralnych, czasami umyślnie dodawanych do octu celem powiększenia jego mocy.

Wyrabiany i sprzedawany przez octownie ocet powinien zawierać nie mniej niż 2,5%-ów kwasu octowego i nie więcej niż 1% alkoholu.

a) **Oznaczenie kwasu octowego.** Kwasomierz automatyczny, służący do oznaczania kwasu octowego składa się (patrz rysunek): z flaszki półlitrowej z bocznym otworem do nalewania ługu; z balonika gumowego **a** do wciskania powietrza do flaszki, a tem samem do napełniania ługiem biurety **c**; z płóczki **b** z ługiem sodowym do oczyszczania powietrza, wciskanego do flaszki; z biurety **c**, na której znajduje się skala z dziesięcioma podziałkami, z których każda odpowiada 1%-owi kwasu octowego w badanym occie. Wewnątrz biurety wlutowana jest rurka kapilarna do automatycznego nastawiania płynu na „zero". Górna część biurety wydęta jest w zbiorniczek do pomieszczenia nadmiaru ługu sodowego, w razie nieostrożnego napełniania biurety. Następnie do automatycznego kwasomierza należą jeszcze: płóczka **d** z ługiem sodowym, służąca do oczyszczania powietrza, idącego do biurety w czasie wypuszczania z niej ługu, pipeta na 10 cm^3 do odmierzania badanego octu, miseczka porcelanowa na 100 cm^3, pałeczka szklana i flakonik-kroplomierz na 50 cm^3 do fenolftaleiny.

Aby przygotować kwasomierz do oznaczania kwasowości, — przez boczny otwór napełnia się flaszkę jednonormalnym ługiem sodowym, który po starannem zakorkowaniu bocznego otworu, może być przechowywany w flaszce przez dłuższy przeciąg czasu. Również należy nalać odpowiednie ilości ługu do płóczek **b** i **d.**

Oznaczenie prowadzi się w sposób następujący: zatykając wielkim palcem otwór umieszczony w tyle balonika naciska się balonik lekko i tak długo, dopóki biureta **c** nie napełni się ługiem. Biuretkę dlatego należy ostrożnie napełniać, gdyż przy nagłem naciśnięciu balonika ług z płuczki **b** może się przelać do flaszki, czego stanowczo należy unikać. Gdy balonik przestaniemy naciskać, nadmiar ługu w biurecie **c** zostaje samoczynnie przelany do flaszki i ług w biurecie automatycznie ustawia się na zerze.

Następnie do porcelanowej miseczki odmierza się pipetą 10 cm^3 badanego octu. Przed każdem użyciem pipety należy ją dwu-trzykrotnie przepłukać badaną cieczą. Ocet z pipetki należy wypuszczać w ten sposób, że koniec pipetki opiera się o ściankę miseczki i czeka aż ocet spłynie. Ocet w miseczce rozcieńcza się 50 cm^3 zimnej wody, wkrapla się 2 — 3 krople fenolftaleiny (1 *g* fenolftaleiny rozpuszczony w 500 *g* 95% spirytusu) i dodaje się z biurety tyle jednonormalnego ługu, aby płyn w miseczce przedtem bezbarwny zabarwił się na kolor jasno-fioletowy. Ciemno-fioletowe zabarwienie płynu wskazuje na niedokładność próby — dodano zadużo ługu.

W czasie dodawania ługu zawartość miseczki należy starannie mieszać szklaną pałeczką. Początkowo ługu powinno się dodawać szybko, w końcu powoli — kroplami.

Po skończonem miareczkowaniu odczytuje się przy której podziałce skali biurety **c** znajduje się poziom (dolny menisk) pozostałego ługu. Odczytana cyfra będzie równa odsetkom kwasu octowego w badanym occie.

P r z y k ł a d: Do próby wzięto 10 cm^3 badanego octu, rozcieńczonego 50 cm^3 wody, dodano 2 krople fenolftaleiny i spuszczono z biurety tyle jednonormalnego ługu, że dolny menisk ługu w biurecie znalazł się naprzeciwko podziałki 8,7. Procent kwasu octowego w badanym occie równa się 8,7.

Przy odczytywaniu procentów kwasu octowego należy uważać za miarodajny najniższy punkt krzywizny płynu w biurecie — dolny menisk.

b) **Oznaczenie alkoholu w occie.** Zawartość alkoholu w occie bywa niejednakowa, zależy ona od rodzaju surowca, z którego ocet otrzymano, jak również i od sposobu fabrykacji. Z ciężaru gatunkowego octu nie można sądzić o ilości alkoholu, znajdującego się w occie, gdyż w nim jak w piwie i innych płynach, razem z alkoholem znajdują się ciała cięższe od wody.

Oznaczenie prowadzi się w sposób następujący: do 200 cm^3 badanego octu dodaje się 2 krople fenolftaleiny i tyle sody, aby płyn zabarwił się na jasno fioletowo, następnie przelewa się tę ciecz do metalowej kolby aparatu Sallerona i dodaje się jeszcze 200 cm^3 wody. Z mieszaniny znajdującej się w metalowej kolbie odpędzamy 200 cm^3 i badamy destylat zapomocą alkoholomierza. Procentowa zawartość al

koholu w badanym occie równać się będzie znalezionym odsetkom alkoholu w destylacie.

c) Próba na wolne kwasy mineralne (siarkowy, solny i azotowy). Obecność tych kwasów w occie stwierdza się zapomocą 0,1% roztworu fioletu metylowego (0,1 *g* fioletu z 100 cm^3 wody destylowanej). Do 10 cm^3 badanego octu dodaje się 2 krople roztworu fioletu metylowego i lekko skłóca. Jeżeli próbka zawiera choćby minimalne ilości wolnych kwasów mineralnych, to zabarwia się ona na niebiesko lub zielono. Zabarwienie łatwiej się daje dostrzec, gdy przed epruwetką, w której prowadzi się próbę, ustawić biały arkusz papieru i gdy obok wspomnianej epruwetki postawić drugą z 10 cm^3 wolnego od kwasów mineralnych octu, do których również dodano 2 krople roztworu fioletu.

Często badany ocet zabarwiony jest na kolor słomkowy, który może przeszkadzać wykryciu omawianych kwasów. Naturalne zabarwienie octu można usunąć, gotując ocet z węglem kostnym, nie zawierającym kwasów. Próby na wolne kwasy mineralne w zabarwionych octach winno się przeprowadzać w laboratorjum D. P. M. S.

Prowadzenie ksiąg.

§ 13.

Każda octownia powinna zaopatrzyć się w książkę obrachunkową, według załączonego wzoru Nr. 10, parafowaną i zaświadczoną przez właściwą władzę skarbową I instancji.

Do książki tej wpisuje się wszystkie dane, tyczące się przychodu i rozchodu spirytusu, przeznaczonego na wyrób octu, tudzież obrotu gotowego octu, zgodnie z podanemi na wzorze objaśnieniami i pouczeniami. O nadejściu przesyłki spirytusu do octowni przedsiębiorca oznajmia inspektorowi kontroli skarbowej. Inspektor kontroli skarbowej lub jego zastępca wraz z drugim organem skarbowym sprawdza przesyłkę ze świadectwem przewozowem, a następnie uskutecznia skażenie spirytusu.

O przyjęciu i skażeniu spirytusu w octowni spisuje się protokół w 2-ch egzemplarzach według załączonego wzoru Nr. 9. Dane protokółu wciąga się do książki obrachunkowej z oznaczeniem: miejsca wydania spirytusu, daty i numeru świadectwa przewozowego, ilości przyjętego spirytusu, sumy ewentualnej należności za przekraczające dozwoloną normę zaniki drogowe, ilości spirytusu pobranego do skażenia w litrach objętościowych, ilości użytych do skażenia wody i octu z zawartością kwasu octowego, ilości płynu otrzymanego po skażeniu spirytusu i zawartości alkoholu i kwasu octowego w płynie.

Jeden egzemplarz protokółu o przyjęciu i skażeniu spirytusu wraz ze świadectwem przewozowem pozostaje na miejscu, drugi odsyła się władzy skarbowej II instancji.

Niezwłocznie po dokonaniu skażenia i dokładnem wymieszaniu płynu skażonego organa kontroli skarbowej pobierają z tegoż próbę, sprawdzają w niej zawartość alkoholu i kwasu octowego i zlewają do butelki o pojemności co najmniej półlitrowej, przytwierdzając do niej etykietę z wymienieniem dnia skażenia i po urzędowem opieczętowaniu pozostawiają odpowiedzialnemu kierownikowi do przechowania w octowni w ciągu sześciu miesięcy.

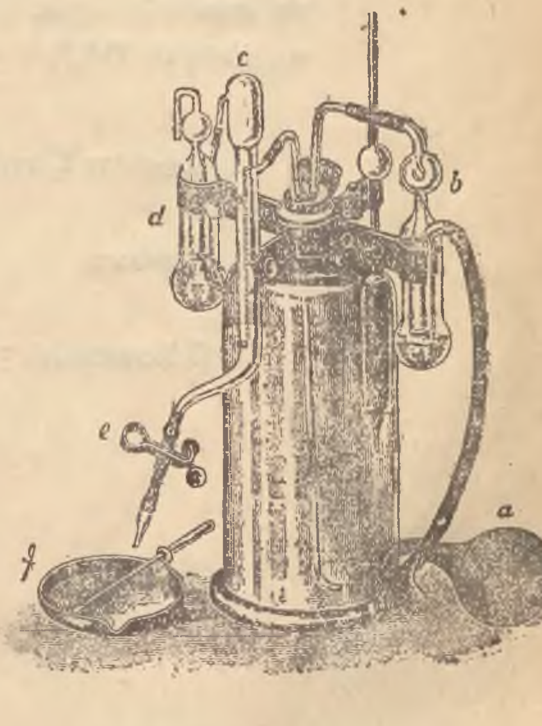
Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik octowni robi w książce obrachunkowej zestawienie miesięczne ze wskazaniem pozostałości płynu skażonego na pierwszego ubiegłego miesiąca przychodu, rozchodu za ubiegły miesiąc, a także pozostałości tegoż na pierwszego następnego miesiąca, tudzież obrotu gotowego octu. Takiż obrachunek winien być zrobiony za cały rok ubiegły po jego zakończeniu.

Jednocześnie z zestawieniem miesięcznem odpowiedzialny kierownik octowni sporządza odpis książki obrachunkowej za miesiąc ubiegły i po stwierdzeniu zgodności odpisu na miejscu przez organ kontroli skarbowej przesyła odpis wprost do władzy skarbowej II instancji. Gdyby do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego organ skarbowy nie przybył do octowni celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności odpisu, winien kierownik octowni przesłać powyższy odpis władzy skarbowej II instancji po stwierdzeniu zgodności tegoż z książką obrachunkową własnym podpisem.

Wszelkie dowody, jako to: przewozowe świadectwa, protokóły o przyjęciu i skażeniu spirytusu, kwity o ewentualnem opłaceniu przekraczających normę zaników drogowych winny być przechowywane w odpowiednich zeszytach. W octowni znajdować się też muszą oddzielnie zeszyty z szczegółowem opisem i planem octowni tudzież z protokółami weryfikacyjnemi o wymiarze naczyń fabrycznych.

Do załącznika III.

KWASOMIERZ AUTOMATYCZNY.

Wzór Nr. 1.
(Do § 7)

Izba Skarbowa w ....
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....
Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

Protokół Nr. ....

Skażenia spirytusu ogólnym środkiem

w ....

Dnia .... 192.... r. Inspektor Kontroli Skarbowej ....
.... oraz Komisarz .... w obecności
....
dokonali skażenia ogólnym środkiem spirytusu przeznaczonego do ....
....

Do skażenia wzięto .... litrów spirytusu o mocy ....°. (Pogrążenie alkohomierza .... przy temperaturze .... R°) co stanowi .... litrów spirytusu 100°. Do spirytusu tego dodano .... litrów środków skażających i po należytem wymieszaniu otrzymano .... litrów płynu o mocy ....° (Pogrążenie alkohomierza .... przy temperaturze .... R°).

Protokół niniejszy sporządzono w 3 egz., z których jeden dołączono do akt przedsiębiorstwa, a dwa przyjął Inspektor Kontroli Skarbowej celem przedstawienia do D.P.M.S. i do Izby Skarbowej.

Inspektor Kontroli Skarbowej

Komisarz

Odpowiedzialny Kierownik

Wzór Nr. 2.
(Do § 7)

Izba Skarbowa w ....

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowycn w ....

Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

(strona pierwsza)

Księga Kontrolna

przychodu spirytusu, przeznaczonego do skażenia, przeprowadzenia skażenia i sprzedaży skażonego spirytusu w rektyfikacjach lub też w firmach, upoważnionych do skażenia spirytusu

na 19...... rok.

(Strona druga)

PRZYCHÓD													
Data	Miejsce, z którego otrzymano spirytus	Liczba i data dokumentu przewozowego	Według dokumentu przewozowego			Okazał się brak przy przyjęciu (stopni hektolitrowych)	Za ubytek wyżej normy należy się		Kiedy i do jakiej kasy wpłacono	Suma	
			Litrów płynu	Moc	Stopni hektolitr. (100° ltr. spirytusu)		Zł.	gr.		Zł.	gr.
1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	
Z PRZENIESIENIA											
DO PRZENIESIENIA											

(Dalszy ciąg)

SKAŻENIE				ROZCHÓD				UWAGI
Użyto stopni hektolitr. spirytusu	Użyto środków do skażenia (ilość litr.)	Otrzymano po skażeniu litr. płynu		Komu i dokąd wydano, data i numer świadectwa przewozowego	Na mocy jakiego zezwolenia	Ilość płynu w litrach		
		92°	95°			92°	95°	
11	12	13	14	15	16	17	18	19

Wzór Nr. 3.
(Do § 9)

Izba Skarbowa w ____________

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych

w ____________

Inspektorat Kontroli Skarbowej w ____________

(Strona pierwsza)

Księga Kontrolna

przychodu i rozchodu spirytusu skażonego

w rozlewni____________ na 192__ rok.

(Strona druga)

PRZYCHÓD					ROZ					
DATA	Skąd otrzymano spirytus skażony	Data i Nr. świadectwa przewozow.	Ilość płynu według świadectw przewoz. w litrach		DATA	Ilość litrów spi				
						o mo				
			92⁰	95⁰		0,5 *l.*	1 *l.*	5 *l.*	10 *l.*	20 *l.*
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
Z PRZENIESIENIA										
DO PRZENIESIENIA										

(Dalszy ciąg)

CHÓD									UWAGI
rytusu skażonego, wydanego w butelkach i w naczyniach									
cy 92⁰		o mocy 95⁰							
Do naczyń odbiorcy	Razem litrów płynu	0,5 *l.*	1 *l.*	5 *l.*	10 *l.*	20 *l.*	Do naczyń odbiorcy	Razem litrów płynu	
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21

ROZRACHUNEK

Przychód denaturatu o mocy 92⁰——*l.*	Przychód denaturatu o mocy 95⁰——*l.*
Rozchód „ „ „ ——*l.*	Rozchód „ „ „ ——*l.*
Pozostałość „ „ „ ——*l.*	Pozostałość „ „ „ ——*l.*

Wzór Nr. 4.
(Do § 16)

Izba Skarbowa w..
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....
Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

Protokół Nr. ....

skażenia spirytusu szczególnemi środkami, przeznaczonego do wyrobu..........................
....

Dnia.......................192.......r. Inspektor Kontroli Skarbowej......................
.... oraz Komisarz Kontroli Skarbowej.......................... w obecności $\frac{\text{właściciela}}{\text{odp. kierow.}}$ fabryki.......................... znajdującej się w..........................
.... przy ul.. dokonali przyjęcia i skażenia spirytusu, dostarczonego z .... za świadectwem przewozowem z dn.......................... 192.......r. №..........................

Po sprawdzeniu naczyń i znaków zabezpieczenia, które okazały się nieuszkodzonemi, przystąpiono do określenia ilości otrzymanego spirytusu.

Według świadectwa przewozowego wysłano.............. litrów 100° spirytusu, po zbadaniu zaś okazało się: Waga brutto.............. klg., tara.............. klg. netto.............. klg. Pogrążenie alkoholomierza przy temperaturze.............. R° więc prawdziwa moc wg. tablicy I..............° co wg. tablicy II/III stanowi przy temperaturze +12° R.. stopni hektolitrowych (litrów bezwodnego alkoholu) czyli $\frac{\text{mniej}}{\text{więcej}}$.............................. ltr. 100°.

Z ilości tej wzięto do skażenia ogółem.. litrów płynu o mocy..............° i po dodaniu:

1) do.......................... litrów.......................... litrów..........................
2) do.......................... litrów.......................... „ ....
3) do.......................... litrów.......................... „ ....

otrzymano ogółem.......................... litrów spirytusu skażonego, który wydano przedsiębiorcy do wyrobu.

Pozostały w stanie czystym spirytus w ilości.. litrów zabezpieczono plombą №..........................

Protokół niniejszy sporządzono w 3-ch egzemplarzach, z których jeden dołączono do dowodów książkowych fabryki, a dwa zabrał Inspektor Kontroli Skarbowej.

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

KOMISARZ

ODPOWIEDZIALNY KIEROWNIK

Należność za $\frac{\text{zaniki}}{\text{nadwyżki}}$ w ilości .... litrów w kwocie ....
zł. .... gr. wpłacona za pokwitowaniem z dn .... 192 ...... r.
№ ....

INSPEKTOR KONTROLI SKARBOWEJ

Wzór Nr. 5.
(Do § 16 i 20).

Izba Skarbowa w ....
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....
Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

(Strona pierwsza)

Księga obrachunkowa

na przerób spirytusu skażonego szczególnemi środkami
w fabryce .... znajdującej się
.... na r. 192__

1. Na przychód należy zapisywać ilości spirytusu wykazane w świadectwach przewozowych.
2. Rozchód spirytusu należy wykazywać we właściwych rubrykach. Rubryki 6, 13, 15, 16, 18 należy wypełniać tylko w wypadkach, kiedy otrzymano spirytus w stanie czystym lub niecałkowicie skażonym.
3. Przychód i rozchód gotowych wyrobów (rubr. 23, 24) należy wykazywać codzień ilościowo bez wykazywania poszczególnych gatunków.
4. Według tego wzoru winne być prowadzone księgi we wszystkich przedsiębiorstwach, które przerabiają spirytus skażony za wyjątkiem octowni.
5. Odpis tej księgi winien być przedstawiony do odnośnych urzędów trybem ustalonym.

ŻENIE			Z wykazanej w rub. 16 ilości wyprodukowano		% zawartości w gotowych wyrobach		Gotowych wyrobów		UWAGI
Otrzymano płynu skażonego	Pobrano do wyrobu	Pozostaje	Rodzaj wyrobów	Ilość litrów względnie kilogramów	Spirytusu	Olejków substancji żywicznych wzgl. innych artykułów podstawowych	Sprzedano	Pozostaje	
wzgl. kilogramów							Litrów płynu względnie kilogramów		
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25

(Strona druga)

Pozycja bieżąca	Data	SPIRYTUS					NALEŻNOŚĆ				Należność wpłacono			SKA		
		PRZYCHÓD		ROZCHÓD												
		Skąd otrzymano spirytus oraz data i Nr. świadectwa przewozowego	Ilość spirytusu wg. świadectwa przewozowego	Zaniki drogowe	Pobrano do skażenia	Pozostaje	Za zaniki		Patentowo-akcyzowa		Kasa	Data	Nr. pokwitowania	Pobrano spirytusu do skażenia	Mocy	Dodano środków skażających
			Litrów 100° spirytusu				Zł.	gr.	Zł.	gr.				Litrów płynu		
1	2	3	4	5	6	7	8		9		10	11	12	13	14	15

(Dalszy ciąg)

Wzór Nr. 6.
(Do § 5).

Izba Skarbowa w ....
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....
Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

Protokół Nr. ....

Określenia ilości i skażenia spirytusu powrotnego
w fabryce .... znajdującej się w ....
.... należącej do ....

Dnia .... 192...... r. Inspektor Kontroli Skarbowej .... i Komisarz Kontroli Skarbowej .... w obecności .... dokonali określenia ilości i skażenia powrotnego spirytusu, otrzymanego przy wyrobie ....

W zbiorniku № ...... po zbadaniu okazało się „......" litrów płynu. Pogrążenie alkoholomierza ...... przy temperaturze ...... R° co według tablic redukcyjnych wynosi „......" stopni hektolitrowych (litrów alkoholu) spirytusu.

Do powyższej ilości dodano .... litrów płynu środków denaturacyjnych i po należytem wymieszaniu otrzymano „......" litrów płynu skażonego, którą to ilość zapisano na przychód do księgi wzór № 7.

Protokół niniejszy spisano w 3-ch egzemp., z których jeden dołączono do dowodów książkowych fabryki, a dwa zabrał Inspektor Kontroli Skarbowej celem przedstawienia w drodze służbowej do Izby Skarbowej i D. P. M. S.

Inspektor Kontroli Skarbowej

Komisarz Kontroli Skarbowej

Odpowiedzialny Kierownik

Wzór Nr. 7.
(Do § 5)

Izba Skarbowa w ....
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....
Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

Księga Kontrolna

Spirytusu powrotnego, otrzymanego przy wyrobie ....
w fabryce .... w ....
należącej do .... na 192__ r.

1. Na przychód należy zapisywać wszelkie ilości spirytusu powrotnego na podstawie protokółu określenia.
2. Na rozchód zapisuje się ilości spirytusu wziętego do fabrykacji z wykazaniem pozycji księgi obrachunkowej, pod którą pobrany spirytus został zapisany na przychód.

PRZYCHÓD			ROZCHÓD			Pozycja bieżąca księgi obrachunkowej	UWAGI
DATA	Data i numer protokółu	Ilość spirytusu w litrach objętościowych:	DATA	Na jaki cel zużyto spirytus	Ilość w litrach objętościowych		
1	2	3	4	5	6	7	8

Wzór Nr. 8.
(Do § 24)

Izba Skarbowa w ....

Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych

w ....

Inspektorat Kontroli Skarbowej w ....

(*Strona pierwsza*)

Księga Kontrolna

przychodu i rozchodu spirytusu nieskażonego w fabryce ....

należącej do .... na 192__ r.

(Strona druga i trzecia)

DATA	Skąd i na podstawie jakiego dokumentu przewozowego	PRZYCHÓD			Należność za zaniki		WPŁACONO			ROZCHÓD		Ilość zużytego spirytusu w litrach 100°	Ilość otrzymanych gotowych wyrobów	UWAGI
		Otrzymano według dokumentu przew.	Ubytek drogowy	W rzeczywistości otrzymano			Kasa	Data	Nr. pokwitowania kasowego	Data	Na jaki cel zużyto spirytus			
		Litrów 100° spiryt.			Zł.	gr.								
1	2	3	4	5	6		7	8	9	10	11	12	13	14

Wzór Nr. 9.

(Do § 30 rozporządzenia i § 13 załącznika III).

Izba Skarbowa w ....
Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych
w ....
Oddział Kontroli Skarbowej w..................

Protokół Nr. ....

przyjęcia i skażenia spirytusu w fabryce octu należącej do..................
w.................. powiatu..................

Dnia.................. 192.......... r. niżej podpisani (urzędnicy skarbowi) ....
w obecności..................
po sprawdzeniu naczyń i znaków zabezpieczenia, które okazały się..................
dokonali przyjęcia i skażenia spirytusu, dostarczonego do wymienionej fabryki octu z.................. na zasadzie pozwolenia Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego z dnia .... 192 .... r. za Nr. .... za świadectwem przewozowem z dnia .... 192.......... r. za Nr...........

Według tego świadectwa wysłano .... (..................) litrów bezwodnego alkoholu (stopni hektolitrowych spirytusu), po zbadaniu zaś odebranej ilości okazało się ....
....
(..................) litrów bezwodnego alkoholu (stopni hektolitrowych) czyli mniej o .... litrów bezwodnego alkoholu.

Spirytus ten przelano do kadzi przeznaczonej do skażenia i zmieszano z .... litrami wody i .... litrami octu, mocy .... po należytem wymieszaniu otrzymano mieszaniny .... litrów.

Przeprowadzone badanie wykazało w mieszaninie .... kwasu octowego i .... alkoholu.

Od mieszaniny została odebrana próba w ilości 0,5 litra, która po opieczętowaniu urzędową pieczęcią .... oddana właścicielowi na przechowanie. Za brakujące..................litrów alkoholu właściciel octowni ma niezwłocznie wpłacić do Kasy Państwowej .... zł.

Protokół niniejszy sporządzony w 2 egzemplarzach, z których jeden pozostał na octowni, a drugi został zabrany przez ....

....

celem przedłożenia właściwej Izbie Skarbowej.

(PODPISY)

Należność w sumie .... zł. .... gr. ....
za zanik drogowy wpłacona została do Kasy Skarbowej w ....
dnia .... 192.... r. L. ....

(PODPISY)

Określenie ilości spirytusu.

Nr. Nr. naczyń	Zbadana ilość				Zbadana zawartość alkoholu		REDUKCJA			Ilość czystego alkoholu stopni hektolitrowych (Litrów 100°)	UWAGI
	Litrów	Według wagi w kilogramach					Zbadanej ilości alkoholu na rzeczywistą moc według tablicy I	ILOŚĆ			
		Brutto	Tara	Netto	Pogrążenie alkoholomierza	Przy temperaturze R.		W litr. na rzeczywistą obj. wg. tabl. II	W kilogram. netto na litry wg. tab. III.		
							Przy + 12° R.				
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12

Wzór Nr. 10.

(Do § 30 rozporządzenia i § 13 zał. III).

Izba Skarbowa w ....

Urząd Akcyz i Monopolów w ....

Oddział Kontroli Skarbowej w ....

(Strona pierwsza)

Książka obrachunkowa

fabryki octu w ....

należącej do ....

na rok 19..................

1. Przychód spirytusu zapisuje się według danych świadectwa przewozowego (rubr. 4). Określone przy przyjęciu zaniki drogowe wpisuje się do rubr. 5; dane w rubrykach 15 i 21 należy podawać ułamkiem.
2. W rozchodzie setne części litra do 0,05 opuszcza się, a od 0,05 włącznie przyjmuje się za 0,1 litra. Dzienne obroty wpisuje się sumarycznie.
3. Rubryki przychodu, obrotów wewnętrznych i rozchodu na zewnątrz są tak ułożone, by można było w każdej chwili, w miarę potrzeby, wyprowadzić książkowe odnośne pozostałości. Niema potrzeby wyprowadzać tych pozostałości codziennie—wystarczy czynić to w końcu każdego miesiąca (rubr. 7 i 23).
4. Ostatniego dnia każdego miesiąca odpowiedzialny kierownik fabryki zamyka książkę obrachunkową, sporządza odpis tej książki za miesiąc obrachunkowy i po stwierdzeniu zgodności tego odpisu na miejscu przez organ kontroli skarbowej przesyła odpis wprost do Władzy Skarbowej II-ej instancji. Gdyby do 5 dni po upływie miesiąca obrachunkowego organ skarbowy nie przybył do fabryki celem sprawdzenia i potwierdzenia zgodności, winien kierownik fabryki przesłać powyższy odpis władzy skarbowej II-ej instancji, po stwierdzeniu zgodności tegoż z księgą własnym podpisem.

(Strona druga)

Dzień i miesiąc	SPIRYTUS — PRZYCHÓD: Skąd otrzymano spirytus	PRZYCHÓD: Nr. i data świadectwa przewozowego	PRZYCHÓD: Ilość spirytusu według świadectwa przewozowego	ROZCHÓD: Zaniki drogowe	ROZCHÓD: Pobrano do skażenia	ROZCHÓD: RAZEM	NALEŻNOŚĆ ZA ZANIKI: SUMA	Wpłacono: Kasa	Wpłacono: Data	Wpłacono: Nr. kwitu kasowego	Pozostaje zaległości lub nadpłaty
			Litrów 100°				Zł.				Zł.
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
Z PRZENIESIENIA											

(Dalszy ciąg)

OBROTY PŁYNU SKAŻONEGO: Ilość spirytusu pobranego do skażenia	Użyto do skażenia: Wody	Użyto do skażenia: Octu z zawartością kwasu octowego	Ilość płynu otrzymanego po skażeniu spirytusu	Zawartość w skażonym płynie w %: Kwasu octowego	Zawartość w skażonym płynie w %: Alkoholu	Pobrano płynu skażonego do wyrobu octu	Pozostaje płynu skażonego	OBROTY OCTU GOTOWEGO: Otrzymano z zawartością kwasu octowego	Wydano	Pozostaje	UWAGI
LITRÓW OBJĘTOŚCIOWYCH						LITRÓW OBJĘTOŚCIOWYCH					
13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24

131.

OKÓLNIK L. 3711/26/WA.

Do Dyrekcji Państw. Monopolu Spirytusowego Wydz. II Izb Skarbowych (wszystkie) Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego, Wydz. Skarbowy w Katowicach.

Celem usunięcia wątpliwości, jakie mogą powstać ze względu na redakcję okólnika z dnia 14.II br. L:1780/26. W. A. w sprawie wyrobu i sprzedaży spirytusu pejsachowego (Dz. Urz. M. S. Nr. 6, poz. 96) wyjaśnia się, co następuje:

1) Postanowienia § 7 stosują się do tych zapasów spirytusu pejsachowego z kampanji 1924/25, zamagazynowanych w gorzelniach i rektyfikacjach, których w zeszłorocznym okresie Paschy D. P. M. S. nie zakupiła, ponieważ producenci nie mieli możności w roku ubiegłym, z braku popytu, odkupić natychmiast spirytus ten od D. P. M. S.

Zakasy te dopuszcza się wyjątkowo do tegorocznego obrotu wewnątrz kraju, to jest zezwala się na zaliczenie ich na poczet tegorocznego kontyngentu zakupu.

O ile chodzi natomiast o pozostałe w rozlewniach z minionego okresu Paschy zapasy opłaconego spirytusu pejsachowego, to zapasy te mogą być w następnym okresie Paschy dopuszczone do rozsprzedaży pod warunkiem, iż opłata monopolowa od tych zapasów, uiszczona w roku zeszłym, zostanie zrównana z ewentualną wyższą taką opłatą obowiązującą w chwili dopuszczenia zapasów, o których mowa do ponownej rozsprzedaży.

2) § 15. powołanego na wstępie okólnika otrzymuje następujące brzmienie redakcyjne:

Wyroby Pejsachowe butelkowane mogą być sprzedawane tylko z rozlewni do koncesjonowanych hurtowni i handlów detalicznych napojów spirytusowych. Sprzedaż z rozlewni konsumentom jest wzbroniona.

Warszawa, dnia 9 marca 1926 r.

za Ministra Skarbu:
(—) *Kwiatkowski.*
Dyrektor Departamentu.

Przepisy celne.

132.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW:

Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 12 marca 1926 r.

w sprawie prolongowania terminu na ulgową odprawę celną towarów.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. Termin 15 marca 1926 r., wskazany w § 1 rozporządzenia z dnia 22 stycznia 1926 r. w sprawie prolongowania terminów na ulgową odprawę celną towarów (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 57) przedłuża się do dnia 30 kwietnia 1926 r. włącznie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *J. Zdziechowski.*
Minister Przemysłu i Handlu:
(—) Osiecki.
Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Kiernik.*

(Dz. U. Rz. P. z dnia 15 1926 r. Nr. 25, poz. 152).

133.

OKÓLNIK L. DC/2216/II/26.

w sprawie uzupełnienia okólnika z dn. 26 października 1925 r. L. DC/10589/II/25.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W ślad okólnika tut. z dn. 26 października 1926 r. L. DC/10589/II/25, w sprawie przywozu wzorów i próbek towarów zakazanych do przywozu, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wymienione w ustępie 2-gim tego okólnika zabezpieczenie w kwocie równej całkowitej wartości wzorów i próbek winno być tylko wówczas pobierane, gdy nie zostanie przedstawione pozwolenie przywozu.

Strona ma przeto prawo przywożąc takie próbki i wzory towarów zakazanych do przywozu, które mogą być ewentualnie użyte jako towar złożyć zabezpieczenie cła i przedstawić pozwolenie przywozu lub też nie mając takiego pozwolenia złożyć podwójne zabezpieczenie stosownie do powołanego wyżej okólnika L. DC/10589/II/25.

Warszawa, dnia 13 marca 1926 r.

za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski.
Dyrektor Departamentu Ceł.

134.

OKÓLNIK N. DC 2203 II 26.

w sprawie rewizji celnej towarów na wagonach.

Do wszystkich Kolejowych Urzędów Celnych

Uzupełniając okólnik z dn. 11 grudnia 1925 roku N. DC/11818/II/25 (Dz. Urz. Min. Sk. 1926

roku, Nr. 1, poz. 20), Ministerstwo Skarbu upoważnia kolejowe urzędy celne do odprawy na wagonach również towarów, wymienionych w załączonym do niniejszego okólnika wykazie.

Warszawa, dnia 13 marca 1926 r.

za Ministra Skarbu:
(—) Dzierzgowski.
Dyrektor Departamentu.

Załącznik do N. DC/2203/II/26

Wykaz

Pozycja i punkty taryfy celnej	Pozycja i punkty taryfy celnej
1.	94 p. 1
41 p. 1,2.	96 p. 1
44 p. 1	100 p. 1
54	103 p. 1
58	124 p. 1
62 p. 1	126 p. 1
65 p. 1,2	138
71 p. 1	142
79	143 p. 1 a
82	144 p. 1
83 p. 1,2	147 p. 2
89	160 p. 1
91 p. 1	176 p. 1,3
92 p. 1	179
93 p. 1	181 p. 1.

Skarbowość związków samorządowych.

135.

ROZPORZĄDZENIE
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 16 lutego 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przekazania pojewodom i prezesom izb skarbowych uprawnień Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu, wynikających z ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 37, ustęp 2, ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) w związku z art. 42 tejże ustawy zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 390), uzupełnionym przez § 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 220) oraz przez § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 910, dodaje się nowy ustęp o brzmieniu następującem:

„16) Statutów o opłatach specjalnych i dodatkowych opłatach drogowych, wprowadzanych przez związki komunalne na podstawie art. art. 19 i 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych (Dz. U. R. P. z r. 1921, Nr. 6, poz. 32)".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) Wł. Raczkiewicz.

Minister Skarbu:
(—) J. Zdziechowski.

(Dz. U. Rz. P. z dnia 15 1926 r. Nr. 25, poz. 149).

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 32168, 23.III. 1926 r. 6.000.